

Φίλτατε κ. 'Ι. 'Αρσένη,

'Αποστέλλων ὑμῖν πρὸς δημοσίευσιν ἐν τῷ καλλίστῳ καὶ ἀξιολογωτάτῳ Ἡμερολογίῳ, ὅπερ ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη μετὰ τοσαύτης φιλοκαλίας καὶ ἐπιμελείας ἐκδίδετε, τὸ κατωτέρω διήγημα, ὀφείλω νὰ συγχαρῶ ὑμῖν διὰ τὴν ἐκάστοτε λίαν ἐπιμόχθως καὶ ἀφιλοκερδῶς τελουμένην διεξαγωγὴν τοῦ σπουδαίου ἐγχειρήματος, ὅπερ ἀνελάβετε, καὶ νὰ εὐχηθῶ ὅπως ἐξακολουθήσητε καὶ ἐν τῷ μέλλοντι μετὰ τῆς αὐτῆς ἀκριβείας καὶ αὐταπαρνήσεως καὶ τῆς αὐτῆς δραστηριότητος καὶ δεξιότητος, ἐκπληροῦντες τὸ ἔργον τοῦτο, ὅπερ παρέχει μεγίστην εὐαρέσκειαν, καὶ οὐ σμικρὰν ὠφέλειαν τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ.

Ἐν Ἀθήναις, 17 Σεπτεμβρίου 1886

Διατελῶ μεθ' ὑπολήψεως
Εἰλικρινῶς Ὑμέτερος
J. IMESON

ΕΙΣ ΕΡΩΣ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ.

Α'

ΙΗΡΧΟΜΗΝ τὸν τέταρτον μῆνα τῆς ἐν Λονδίῳ διαμονῆς μου. Σφενδομισθεὶς ἀποτόμως ἀπὸ τῆς μεσημβρινοτέρας ἑσχατίας τῆς Εὐρώπης, εἰς μίαν τῶν βορειοτέρων γωνιῶν αὐτῆς, καὶ ἀπὸ τῆς ἀπλῆς καὶ ἀτελοῦς τῆς χώρας ἡμῶν κοινωνίας, ἣν παρίστα ἐν τῷ πνεύματί μου ἀπλουστέραν καὶ ἀτελεστέραν ὁ περιορισμένος καὶ μονότονος τοῦ σπουδαστοῦ βίος, ὃν ἄρτι κατέλιπον, εὐρεθεὶς δι' ἑνὸς ἀλματος ἐν τῷ ἀδιεξόδῳ καὶ ἀνεξιχνιάστῳ Λαβυρίνθῳ τῆς θορυβωδεστέρας καὶ πολυπλοκωτέρας τῶν πρωτευουσῶν τοῦ κόσμου, διετέλουν ἐν τῇ ἀορίστῳ ἐκείνῃ ψυχολογικῇ καταστάσει, ὑφ' ἣν τὰ πάντα φαίνονται συγκεχυμένα, τὸ πνεῦμα καὶ αὐταὶ ἔτι αἰ αἰσθήσεις ἀποπλανῶνται περιδινούμεναι, τεθαμβωμένα, ὡς ἐν ὀμίχλῳδεϊ κύκλῳ, καὶ ἡ ἀτομικότης ἀπόλλυται ἐν μέσῳ

της ξενικής συμφύσεως και συστροφής, ἥτις ἀποτελεῖ τὸν ἓν τινι μεγαλοπόλει βίον.

Δὲν ἠδυνάμην νὰ κανονίσω τὰ πρωτόπειρα βήματά μου ἐν τῷ ἀπεράντῳ Λαβυρίνθῳ ἐν ᾧ αἰφνιδίως ἐρρίφθην, οὐδὲ κατώρθουν νὰ εὕρω νημά τι, δυνάμενον νὰ μὲ ὀδηγήσῃ διὰ τῶν μυρίων ἐλιγμῶν και καμπῶν αὐτοῦ. Δὲν ὑπῆρχεν εἰσέτι ἀντικείμενόν τι πρὸ ἐμοῦ, ὅπως ἀπορορήσῃ ἐντελῶς τὴν ὑπαρξίν μου, και δημιουργήσῃ ἀποκλειστικόν τινα μικρόκοσμον ἐν τῇ μεγίστῃ ἐκείνῃ κοινωνίᾳ. Οὐδὲ εἶχον ἐνασχόλησίν τινα δυναμένην νὰ ἐπανάγῃ ἐκάστοτε ἐν τάξει, και νὰ προσηλοῖ εἰς ὠρισμένον τι μέρος, τὸ αἰωνίως ἀποστατοῦν και ἀσκόπως πλανώμενον πνευμά μου.

Οἱ φίλοι μου, ἦσαν ὡς ὅλοι οἱ φίλοι, μεθ' ὧν συνδέεται τις, ἅμα ἀφικνούμενος ἐν ξένη τινι κοινωνίᾳ, διὰ τοῦ εὐχερεστάτου, ἀλλ' ἦκιστα ἐπιβοηθητικοῦ μέσου τῶν συστατικῶν ἐπιστολῶν. Μοὶ ἔδιδον συνεντεύξεις, ἐν αἷς μετέβαινον μετὰ τῆς εὐλαβεστάτης ἀκριβείας ἐραστοῦ, ἀναμένων συνήθως αὐτοὺς μάτην ἐπὶ μακρὸν διάστημα χρόνου, ὅπερ διηρχόμην ἐν χαύνῳ προσδοκίᾳ, και ἀπερχόμενος ἄνευ μεγίστης ἀδημονίας, καθότι ἐκ τῶν προτέρων ὤπλιζον ἐμαυτὸν διὰ σκληρᾶς βεβαιότητος περὶ τῆς ἀτυχίας τοῦ ἀποτελέσματος τῶν τοιούτων συνεντεύξεων. Ἐνίοτε — ὁσάκις κατὰ τύχην διερχόμενοι παρὰ τὸ ὀρισθὲν μέρος, ἀνεμιμνήσκοντο τῆς ὑποσχέσεώς των, ἥ μ' ἔβλεπον ἐν τῇ οἰκτρᾷ και νωθρᾷ προσδοκητικῇ μου στάσει — μὲ παρελάμβανον προστατευτικῶς, μ' ἔρριπτον μεθ' ἑαυτῶν, ἐν τινι τῶν πολυταράχων Ἀγγλικῶν λεωφορείων, και ἀφ' οὗ ἐπὶ τινα χρόνον ὑφιστάμην τὰς ἦκιστα ἀναπτυκτικὰς, διὰ τοὺς μὴ πρὸς αὐτὰς ἐξοκειωμένους δονήσεις, τῶν τετρατρόχων κιβωτῶν τούτων, ὧφειλον νὰ παρακολουθῶ αὐτοὺς πιστῶς ἐν τῇ διεξαγωγῇ τῶν ὑποθέσεών των, αἵτινες ἀείποτε μοὶ ἐπέβαλλον φοικῶδη ἀνίαν, ἥ ἐν τῇ ἀνελιξεί τῶν ἰδικιτέρων διασκεδάσεών των, αἵτινες συνήθως μοὶ παρήγον μεγίστην πλῆξιν.

Ἐπὶ τέλους ἀπελπισθεὶς οὕτω ἐκ τῆς ἀρωγῆς τῶν ἄλλων, ἀπεφάσισα ν' ἀποτάξω τὸν οὐδόλως προστατευτικόν, και λίαν ἐνοχλητικὸν ζυγὸν αὐτῶν, και νὰ βοηθήσω αὐτὸς ἐμαυτόν. Κατέστρωσα λοιπὸν δεόντως ἓνα κανονικώτατον πίνακα τῆς ἀπασχολήσεως τῶν ὥρῶν μου, και ἠρξάμην οὕτω μετὰ τινος ἀνακουφίσεως τῆς ἐκτελέσεως τοῦ τακτικοῦ δρομολογίου τοῦ βίου μου.

Ἐξεγειρόμην τὴν ἐνάτην τῆς πρωίας. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐκαθήμην παρὰ τὸ πρόγευμα. Ἀπὸ τῆς δεκάτης μέχρι τῆς ἐνδεκάτης ἐβου-

θιζόμενην εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐφημερίδων. Εἶτα ἐξερχόμενος, μετέβαινον εἰς τὸ Χάυδ-Πάρκ, ἔνθα διηρχόμην τὰς μέχρι τῆς στιγμῆς τοῦ ἀρίστου ὥρας, ἐξαπλούμενος πάντοτε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐδωλίου, καὶ ἐν ἐκστάσει ἀείποτε θεωρῶν τὰς μεγαλοπρεπεῖς διαστάσεις τοῦ κολοσσαίου ἐπίππου ἀνδριάντος τοῦ Οὐέλλιγκτῶνος. Μετὰ τὸ ἄριστον ἐνετρήφωμ ἐν τούτοις στίχοις τοῦ Βύρωνος, ἢ τοῦ Μούρ, μέχρις οὐ ἐπήρχετο ἢ διὰ τὰς μεγαλοπόλεις λαμπρὰ, τρυφηλοτάτη, ἀπολαυστικότητά τῃ ὥρα τοῦ δεῖλι, ἐν ἣ τελεῖται ἢ ἐν ταῖς κεντρικωτέραις καὶ ζωηροτέραις ὁδοῖς γενικῆ τοῦ πολυτελοῦς, περικαλλοῦς, καὶ κομψοῦ κόσμου περιπολίαι. (Flânerie).

Τότε ἀνέτελλον καὶ δι' ἐμὲ ἀκτίνες τινες ἀληθοῦς εὐδαιμονίας, διαλύουσαι ἐν μέρει τὸν ζόφον τῆς πλήξεως, ὅστις περιέβαλλε τὸν βίον μου. Ἄμα ὡς ἐσήμαινεν ἡ τετάρτη μετὰ μεσημβρίαν, ἡσθάνομην εὐάρεστον τι σκίρτημα, ἐλάμβανον τὴν βράβδον μου, καὶ ἔτρεχον μετ' εὐθύμου σπουδῆς, ἵνα συμφυρθῶ ἐν τῷ ζωηρῷ καὶ φαιδρῷ πλήθει, ὅπερ παρήλαυε πρὸ τῶν πολυτελῶν καταστημάτων, πεζῆ ἢ ἐν κομψοῖς δίφροις, ἢ ἐν λαμπροῖς ὀχήμασιν, ὅπως θαυμάσῃ καὶ θαυμασθῆ, ὅπως ἐπιδείξῃ τὰ πλούσια κοσμήματά του, ἢ θεωρήσῃ μετὰ κριτικοῦ βλέμματος τὰ ὑπὸ τὰ κρυστάλλινα ὑελώματα ἐκτιθέμενα κομψοτεχνήματα, ὅπως τέλος ἀποτελέσῃ διὰ τῆς ποικιλίας τῶν φυσιογνωμιῶν καὶ τῶν ἀμφιέσεων, τῶν συνιστῶντων αὐτὸ πρόσωπων, καλλιτεχνικόν τι Μωσαϊκόν, ἐν ᾧ ἡ αἴγλη τῆς καλλονῆς, τὸ νέφος τῆς ἀδιαφόρου μορφῆς, καὶ ἡ σκιὰ τῆς ἀσχημίας, ἐσχημάτιζον συμπαρατασσόμενα, εὐάρεστον συνδυασμόν, ἀνακύπτοντα ἁρμονικῶς ὑπὸ τὸ ἐφ' ἀπάσης τῆς εἰκόνος ταύτης ἀφθόνως ἐπιχευόμενον στίλβωμα τῆς πολυτελείας.

Ὑπὸ τοιοῦτους ὅρους ὁ ἐν Λονδίῳ βίος κατὰ πρῶτον ἤδη ἤρξατο ἀναπτύσσων πρὸ ἐμοῦ ἡδέα θέληγητρα. Ἡσθάνομην πλέον ἐμαυτόν, ἂν οὐχὶ εὐδαιμόνα, τοῦλάχιστον ἀναπεπαυμένον. Διηρχόμην οὕτω ἀπολαυστικῶς δύο ἕως τρεῖς ὥρας τῆς ἡμέρας. Αἱ λοιπαὶ διέρρουν ἐπίσης εὐάρεστως, ἐν τῇ ἀναπολήσει τοῦ μεγαλοπρεποῦς θεάματος, ὅπερ καθ' ἐκάστην μετὰ νέας ποικιλίας ἐξελίσσετο πρὸ ἐμοῦ, καὶ ἐν τῇ προσδοκίᾳ τῆς νέας ἀπολαύσεως αὐτοῦ.

Β'

Παρήλθον οὕτω ἀστραπιαίως πολλαὶ ἐβδομάδες.

Ἄλλ' ἡ ἀνθρωπίνη φύσις εἶναι πάντοτε ἀκόρεστος καὶ ἀνήσυχος. Ἐξοικειωθείς πρὸς τὸ ἥρεμον εἶδος τῆς τοιαύτης κανονικῆς καὶ οὕτως

εἶπειν διαιτητικῆς τρυφῆς, ἠρξάμην ποθῶν νέας ἀπολαύσεις, ζωηροτέρας, καὶ δραστικοτέρας. Μὲ κατέλαβεν ἡ ἀκατάσχετος ἐκείνη μανία τῶν ἰσχυρῶν διεγέρσεων, τῶν αἰφνιδίων συγκινήσεων, τῶν ἀπροόπτων συμβάντων, ἧτις κατὰ γενικὸν κανόνα ἀναπτύσσεται παρὰ τοῖς διερχομένοις τακτικὸν καὶ ἀτάραχον βίον.

Κατήργησα λοιπὸν ἐντελῶς τὸν μετὰ τοσαύτης ἐμβριθείας καταρτισθέντα, καὶ μετὰ τοσαύτης εὐλαθείας ἐπὶ τινα χρόνον τηρηθέντα κανονισμὸν τοῦ βίου μου, καὶ ἀπὸ τῆς πρωίας μέχρι βαθείας νυκτός, καταλιμπάνων τὸν οἶκόν μου, ἐποιούμην ὑπὸ τὸν Λονδίνειον αἰθέρα μακρὰς ἐκδρομὰς πρὸς ἄγραν διεγερτικῶν ἐπεισοδίων.

Μίαν ἡμέραν εὐρισκόμενος ἐν τῇ ἀριστοκρατικωτάτῃ ὁδῷ Πικκαδίλλυ, παρετήρησα μέγιστον ἀριθμὸν ὀχημάτων ἰδιωτικῶν καὶ ἀγοραίων σταθμευόντων παρὰ τὴν πύλην καὶ ἐντὸς τῆς εὐρυτάτης αὐλῆς κολοσσιαίου τινὸς κτιρίου, οὗ τὰς μαρμαρίνας βαθμίδας ἀνῆρχοντο συνεχῶς καὶ κατήρχοντο πληθῆες προσώπων παντὸς φύλου καὶ πάσης ἡλικίας.

Τοῦτο ἐξῆψε τὴν περιέργειάν μου. Ἠρώτησα περὶ τοῦ χαρακτηῆρος τοῦ κτιρίου, παρατυγχάνοντά τινα Ἕγγλον, καὶ ἔμαθον παρ' αὐτοῦ ὅτι εὐρισκόμενῃ πρὸ τοῦ ἰδρύματος τῆς Βασιλικῆς Ἀκαδημίας, οὗ ἐν ταῖς εὐρείαις αἰθούσαις, ἐξετίθεντο πρὸς θέαν τοῦ κοινοῦ ἀπὸ τῆς δευτέρας Μαΐου τὰ καθ' ἕκαστον ἔτος ἐκτελούμενα ἔργα τῶν διασημοτέρων συγχρόνων Ἕγγλων καλλιτεχνῶν τῶν δὴ Βασιλικῶν Ἀκαδημαϊκῶν καλουμένων.

Ἡσθάνθην ἀκατάσχετον ἐπιθυμίαν, ὅπως εἰσέλθω ἐν ταῖς αἰθούσαις ταύταις, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ὀρίσω, ἐὰν ἡ ἐπιθυμία μου αὕτη ὠφέλιτο εἰς καλλιτεχνικὰς ὁρμάς, ἢ παρήχθη ἐκ τῆς θέας τῶν εἰς τὴν ἔκθεσιν ἐκείνην τοσοῦτων, ζωηρῶς, ἐν τοσαύτῃ ἠδυπαθεῖ συνωθήσει εἰσβαλλόντων κομφῶν καὶ περικαλλῶν ὄντων.

Ὅπωςδὴποτε, ἐπλήρωσα καὶ ἐγὼ ἐν σελλήνιον, τὴν τιμὴν τῆς εἰσόδου, καὶ ἐρρίφθην ἐν τῷ ρεύματι τῶν ποικίλων ἐπισκεπτῶν, οὗ ὑπὸ τῆς εὐρέστου δίνης, ἠσθάνθην ἐμαυτὸν ἠδέως παρασυρόμενον.

Ἐξεβράσθην ἐν μιᾷ εὐρείᾳ αἰθούσῃ, ἧς οἱ τοῖχοι ἦσαν κεκαλυμμένοι ὑπὸ διαφόρων εἰκόνων παντὸς μεγέθους καὶ εἶδους. Ἀλλὰ τὰς εἰκόνας ταύτας μόνον ἀορίστως ἐξ ἀποστάσεως διέκρινον, καθότι τοσοῦτον πληθὸς συνωθεῖτο περὶ αὐτάς, ὥστε ἡ προσέγγισις ἦν ἀδύνατος.

Μεταβαίνω εἰς ἑτέραν αἰθουσαν. Ἡ αὐτὴ συνώθησις. Εἰσέρχομαι ἐν ἄλλῃ. Οὐδεμία διαφορὰ.

Ἀπελπισθεὶς οὕτω, ἐξηκολούθουν ἀσυνειδήτως περιτρέχων τὰ δια-

μερίσματα τοῦ πολυπληθοῦς τούτου Λαβυρίνθου, οὐδεμίαν ἄλλην ἡδονὴν αἰσθανόμενος ἢ τὴν προερχομένην ἐκ τῆς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν αἰφνιδίως συγκρούσεως τοῦ βραχιονός μου, μετὰ τρυφερᾶς τινοσ ὠλένης ἢ προπετοῦσ στήθουσ.

Ἐπὶ τέλοσ ἀνέπνευσα. Ἐκ τῆσ ἀσκόπου ἐκείνησ περιπλανήσεώσ μου κατέληξα ἔν τινι ἐκτεταμένῳ διαμερίσματι, ἐν ᾧ ἐπεκράτει ἐντελής γαλήνη, καὶ ἤρχε πλήρησ ἡρεμία. Ἦν ἡ αἶθουσα τῆσ γλυπτικῆσ, ἦν ἐν τῷ ἀκράτῳ αὐτῶν πρὸσ τὰ τῆσ ζωγραφικῆσ ἔργα θαυμασμῶ, παρημέλησαν ἐντελώσ οἱ ἐπισκέπται.

Ἐρρίφθην, ἀναδίδων στεναγμὸν ἀνακουρίσεωσ ἐπὶ τινοσ ἀναπαυτικωτάτου ἐδωλίου, ἐκ μαλθακῆσ βύρσησ, τεταγμένου ἔν τι γωνίᾳ τοῦ θαλάμου καὶ ἐκεῖ, κλείσασ τοὺσ ὀφθαλμοὺσ, καὶ τὴν κεφαλὴν στηρίζων ἐπὶ τῆσ παλάμησ, ἐβυθίσθην ἐν ἀορίστῳ ῥέμβῃ, παρέχων οὕτω εὐάρεστον ἀνάπαυσιν εἰσ τὸ καταπονηθὲν ἐκ τῆσ προηγηθείσησ μηχανικῆσ περιπλανήσεωσ σῶμά μου, καὶ ἐπιβάλλων ἡδεῖαν ἀδράνειαν εἰσ τὸ ἐκ τῆσ αὐτῆσ αἰτίας καταβληθὲν πνεῦμά μου.

Δὲν ἡδυνήθην νὰ διαμεῖνω ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐν τῇ τρυφηλῇ ταύτῃ νωθρότητι, καθότι μετὰ παρέλευσιν ἐνὸσ τετάρτου, ἑλαφρὸσ κρότοσ, ἡρέμα ἐντὸσ τῆσ αἰθούσησ ἰθυνομένου βήματοσ, με ἀπέσπασεν ἐξ αὐτῆσ. Διευθύνας τὸ βλέμμα μου πρὸσ τὸ μέρος ἔνθεν ὁ κρότοσ ἀνεδίδετο, διέκρινα νεάνιδά τινα, μετὰ προσοχῆσ παρατηροῦσαν καὶ ἐξετάζουσαν ἔν ἕκαστον τῶν ἐν τῷ χώρῳ ἐκείνῳ ἐκτεθειμένων μαρμαρίνων καλλιτεχνημάτων. Εἶχε τὰ νῶτα πρὸσ με ἐστραμμένα, ὥστε δὲν ἡδυνάμην νὰ ἴδω εἰμὴ τὸ κομφότατον αὐτῆσ σῶμα καὶ τὴν ὠραίαν κεφαλὴν, ἧσ οἱ βόστροχοι κεκαρμένοι ὄντεσ, μάλα ἐξικνοῦντο μέχρι τοῦ λευκοτάτου τραχήλου, πρὸσ ὃν ἀντιτιθέμενοι ἐν τῷ μελανωτάτῳ χρώματί των, παρῆγον θελκτικωτάτην ἐντύπωσιν. Προσέβλεπε τὰ διάφορα ἀγάλματα, ἐτήρει σημειώσεισ ἐν τινι βιβλιαρίῳ, ἐπεσκόπει τὰ πάντα μετὰ κριτικῷ ἤθουσ ἐκ ποικίλων ἀποστάσεων, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰσ καιρὸν ἐξέπεμπεν ἐπιφωνήσεισ τινὰσ ἢ μονοσυλλάβουσ ἐκφράσεισ, θαυμασμοῦ, ἐπιδοκιμασίασ, ἀδιαφορίασ καὶ περιφρονήσεωσ.

Ἡ σκηνὴ αὕτη, ἐνεῖχε δι' ἐμὲ ἀπαράμιλλον θέληγητρον. Ἡ μόνωσισ, τὰ πέρριξ ἀντικείμενα, τὸ ἐπικρατοῦν ἡμίφωσ, καὶ ἰδίᾳ ἢ παράδοξοσ ἐκείνη γυνή, ἡ ἀποσπασθεῖσα ἐκ τοῦ συρφετοῦ τῶν ἄλλων αἰθουσῶν, καὶ πλανωμένη ἡρέμα ἐν τῷ θαλάμῳ ἐκείνῳ, οὗ τὰ ἐκθέματα μετὰ τοσαύτησ εὐχερείασ ἐπέκρινε, ἐξήγειρον ἐπ' ἐμοὶ μέγιστόν τι ῥωμαντικώτατον ἐνδιαφέρον. Καὶ προσήλουν τὸ βλέμμα μου ἀτενώσ, ἐπιμόνωσ ἐπ' αὐ-

τῆς, ὡς ἐὰν ἐπειρώμην διὰ τούτου νὰ στρέψω τὴν μορφήν της πρὸς τὸ μέρος μου, ἵνα συμπληρώσω ἢ μειώσω τὰς ἐνθουσιώδεις ἐντυπώσεις μου.

Ἄλλ' ἐκείνη ἐξηκολούθει ἐπὶ πολὺ ἔτι ἐπισκοποῦσα καὶ στρέφουσα πρὸς ἐμὲ τὰ νῶτα.

Στιγμὴν τινα, ἔστη μετ' ἀποφασιστικοῦ ἤθους πρὸ μιᾶς θαυμασίας προτομῆς τοῦ Βύρωνος εὐρισκομένης ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης. Παρετήρησε αὐτὴν ἐπὶ τινα λεπτὰ μετὰ προσοχῆς, καὶ εἶτα, αἰφνιδίως πλήττουσα μεθ' ὀρμῆς τὸ δάπεδον διὰ τοῦ μικροῦ ποδός της, ἤρξατο ἐκρηγνυμένη εἰς ὀργίλον πυρώδη μονόλογον :

— Ἄ ! προέφερον ἐνάγανακτῆσαι. Αὐτὸς ὁ Μπέλτ ! . . Εἶναι αἰσχρὰ ἀπάτη ! . . Εἶναι ἀτιμία ! . . Δὲν ὑπάρχει πλέον οὔτε εἰς τὴν καλλιτεχνίαν συνειδήσις ! . . Δὲν ὑπάρχει τιμὴ ! . . Τὰ πάντα ἐξηχρειώθησαν ! . . Τὰ πάντα ! . . Τὰ πάντα ! . .

Καὶ κλονιζομένη ὑπὸ τὰς σφοδρὰς ἐκρήξεις ταύτας, ἐποίησατο μεταβολὴν τινα, καὶ ἔστρεψε πρὸς τὴν γωνίαν μου τὸ πρόσωπόν της.

Ἔμεινα κατάπληκτος.

Οὐδέποτε εἶδον κατακτητικωτέραν φυσιογνωμίαν, ζωηροτέρους καὶ ἠδυτέρους ὀφθαλμούς, ἀγνοτέραν καὶ λευκοτέραν ἐπίδερμίδα, θελκτικώτερα χεῖλη, ὧν ἡ ἐκ τῆς ἀγανακτῆσεως παραχθεῖσα, καὶ ἔτι διαρκουσα τρεμώδης σύσπασις, ἐφαίνετο προερχομένη ἐξ ἠδυπαθοῦς τινος μανίας.

Ἄλλὰ δὲν ἀπήλαυσα ἐπὶ πολὺ τοῦ μαγευτικωτάτου τούτου θεάματος.

Ἡ μορφή της νεάνιδος ἐπυρπολεῖτο ὑπὸ ἰσχυρωτάτου ἐρυθθήματος. Ἡ δεξιὰ χεὶρ της συνέστρεφεν ἀνηλεῶς τὸ ἀτυχὲς βιβλιαρίον της, ἡ δὲ ἀριστερὰ ἐστηρίζετο ἀπειλητικῶς ἐπὶ τοῦ γόμφου. Καὶ τὸ βλέμμα της πλήρης ὀργίλου πυρός, καὶ δεσποτικῆς ἰσχύος, κατέβαλε διὰ τῆς πρώτης συγκρούσεως ταπεινωτικῶς τὸ βλέμμα μου.

— Μὲ ἠκούσατε ; ἠρώτησεν ἐπιτιμητικῶς μετὰ βραχὺ σιγηλὸν διάστημα.

Ἐτόλμησα νὰ ὑπεγείρω τὸ καταβληθὲν βλέμμα μου, ἀλλ' οὐδὲ λέξιν ν' ἀθρῶσω ἠδυνήθην.

Ἡ μεγίστη σύγχυσις ἐν ἧ διετέλουν, καὶ ἡ ἄκρα συντριβή, ἥτις ἀπεικονίζετο ἐπὶ τοῦ προσώπου μου, κατεπράυνον ἀμέσως τὴν παραφορὰν τῆς νεάνιδος. Ἦδη τὸ βλέμμα της ἐνέφαιναν οἶκτον, καὶ ἐλαφρὸν τι μειδιάμα συμπαθείας ἐξελίσσετο ἐπὶ τῶν χειλέων της.

— Δὲν πειράζει, ἐπήνεγκε μετὰ συγκαταβάσεως. Ὅ,τι ἔλεγον μόνη,

δύναμαι νὰ τὸ ἐπαναλάβω καὶ ἤδη. Αὐτὸς ὁ Μπέλτ εἶναι εἰς οὐτιδανὸς ἀπαταιῶν, εἰς ἀσυνειδήτους. Ἔχει Γερμανόν τινα γλύπτην ὅστις ἐργάζεται παρ' αὐτῷ ἐπὶ μισθῷ, καὶ οὐ τὰ ἔργα σφετερίζεται. Καὶ δύναμαι νὰ τὸ ἀποδειξῶ. Νά! Αὐτὸς ἐκεῖ ὁ Βύρων εἶναι τοῦ Γερμανοῦ. Διακρίνω ἄριστα εἰς τὰς γλυφὰς τὴν Βαυαρικὴν σμίλην. Αἶσχος! . . . Αἶσχος! . . .

Καὶ περάνασα τοὺς λόγους τούτους, ἐξεγείραντας αὐθις ἐν αὐτῇ τὴν προτέραν παραφορὰν, ἀπῆλθε βιαίως τῆς αἰθούσης, καταλιποῦσά με ἐν βαθυτάτῃ ἐκπλήξει.

Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο ἐξήγειρεν ἰσχυρῶς τὰς φανταστικὰς μου δυνάμεις, καὶ παρήγαγεν ἐν τῷ πνεύματί μου ῥωμαντικωτάτας διαθέσεις. Τὸ μυστήριον, ὅπερ ἐθήρευον πρὸς τόνωσιν τοῦ χαλαροῦ βίου μου, ἢ διεγερτικὴ ἀπασχόλησις, ἣν ἐπεζήτηουν, πρὸς διασκέδασιν τῆς ἀνίας μου, ἀνέκλυτον ἤδη ἀμφότερα πρὸ ἐμοῦ καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ.

Ἀνεπήδησα ἐκ τοῦ ἐδωλίου μου, καὶ διαγκωνίζων ἀπροσέκτως τοὺς πάντας, διήλθον ἐν ὀλίγαις στιγμαῖς τὴν σειρὰν τῶν καλλιτεχνικῶν αἰθουσῶν, διεσκέλισα ἀνὰ δύο τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος, καὶ εὗρέθην εἰς τὸν οὐδὸν τῆς αὐλείου πύλης.

Γ'

Ἐρριψα ἀνήσυχον τὸ βλέμμα μου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Ἡ νεῆνις εἶχεν εἰσέλθει ἐντὸς ἀγοραίου διτρόχου ὀχήματος, καὶ ἐλάμβανε τὴν πρὸς τὸ Χάυδ Πάρκ διεύθυνσιν.

Εἰσεπήδησα αὐθωρεὶ ἐντὸς ὁμοίου ὀχήματος καὶ διετάξα τὸν ἀμαξηλάτην ν' ἀκολουθήσῃ τὸν δίφρον τῆς ἀγνώστου.

Διήλθομεν καλπάζοντες τὸ Πικκαδίλλυ, παρεκάμψαμεν τὴν γωνίαν τοῦ Χάυδ Πάρκ, ἐκυλινδήθημεν ἐπὶ τῆς γεφύρας τῶν Ὑπποτῶν, διηλάσαμεν κατὰ μῆκος τῶν κήπων τοῦ Κένσιγτων, ἐστρέψαμεν πρὸς τὴν Βελγγραίβιαν, καὶ ἐξακολουθοῦντες τὴν ταχυτάτην πορείαν, ἀφίχθημεν εἰς ἡρεμόν τινα ὁδόν, ἧς κατὰ μῆκος παρετάσσοντο κομψότατοι οἰκίσκοι μετὰ χλοερωτάτων κηπαρίων. Πρὸ ἐνὸς τῶν οἰκίσκων τούτων, εὕρισκομένου ἀκριβῶς ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς ὁδοῦ, ἔστη ὁ δίφρος τῆς νεάνιδος, ὃ δὲ ἀμαξηλάτης μου λίαν ἐπιδεξίως συνέσχεν ἀμέσως τοὺς ἵππους του, τηρήσας εὐλαβεστάτην ἀπόστασιν.

Ἡ νεῆνις εἴλκυσεν τὸν παρὰ τὴν θύραν τοῦ οἰκίσκου κώδωνα. Αὕτη μετὰ τινὰς στιγμὰς ἠνεψῆθη, καὶ ὑψηλὸς τις θεράπων, φέρων μέλαι-

ναν στολήν, και λευκοτάτας περιχειρίδας, ἐπεφάνη ἐν τῇ οὐδῶ, και βαθέως ὑπεκλίθη πρὸ τῆς ἀγνώστου εἰσερχομένης.

— Πῶς λέγεται ἡ συνοικία αὕτη; ἠρώτησα τὸν ἀμαξηλάτην.

— Πίμλικο, ἀπήντησεν οὗτος, ἀτενίσας με δι' αἰσθηματικῶ βλέμματος και πονηροῦ μειδιάματος.

Ἡ ἔκφρασις αὕτη, ἦν ἔλαβεν ἐν τῇ ἀπλουστάτῃ ἐρωτήσει μου ἡ φυσιογνώμια τοῦ ἀμαξηλάτου μοι ἐφάνη ἀκατανόητος. Ἄλλὰ κρίνας περιττὸν νὰ πολυπραγμονήσω ἐπὶ τούτου, διέταξα αὐτὸν νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὴν Ὀδὸν Πόρτσσεστερ, ἔνθα διέμενον.

Ἄφικθεις ἐκεῖ, και εἰσελθὼν ἐν τῇ αἰθούσῃ, εὔρον ἀναμένοντά με τὸν κ. Οὐέδερελλ, κωφὸν τινα, ὅστεῶδῃ, πλήν νοημονέστατον κληρικὸν Σκῶτον, μεθ' οὗ ἐλάμβανον κατὰ πᾶν δεῖλι τὸ τέιον, συνδιαλεγόμενος ἐκ τῆς Ἀγγλικῆς φιλολογίας.

— Χαλώωω, ἀνεφώνησεν ἅμα ἰδὼν με εἰσελθόντα πλήρη περισκέψεως και ἀνησυχίας. Τί τρέχει;

Τὸν παρετήρησα πρὸς στιγμὴν ἀπλανῶς και ἀφηρημένως. Ἡ θεὰ τῆς ἰσχυῆς ἀλλὰ πνευματώδους μορφῆς του, μοι ἐνέπνευσε μίαν ιδέαν.

— Γνωρίζεις τὴν συνοικίαν Πίμλικο; τὸν ἠρώτησα.

Οἱ χαρακτηῆρές του ἀνέλαβον αὐστηρὰν τινα ἔκφρασιν σεμνοσοφίας, ἐν ᾗ αἱ κνήμαι του συνεταράσσοντο ἐκ στενοχωρίας.

— Ναί, ἀπήντησε μετὰ τινος δυσχερείας.

— Τί εἶδος ἀνθρώπων διαμῆνει ἐν τῇ συνοικίᾳ ταύτῃ;

— Ἄ! Αὐτό! . . . Νὰ σὰς εἶπω ὠρισμένως δὲν δύναμαι! . . . Ἐννοῶ ὅτι δὲν γνωρίζω. . . ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως. . . Ἄλλ' ὅμως ἔχω ἀκούσει. . .

— Τί;

— Ὅτι ἐκεῖ διαμένουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γυναῖκες τινες, λίαν περικαλλεῖς, λίαν κομψαί, λίαν ζωηραί, λίαν χαρίεσσαί, λίαν πολυτελεῖς, ἀλλὰ και . . . λίαν γνωσταί.

— Δηλαδῆ;

— Λίαν γνωσταί. . . Πῶς νὰ σὰς ἐκφρασθῶ. Ἐχουσαι διαφόρους ὑψηλὰς ἀλλ' οἰκειοτάτας σχέσεις. Ἐπὶ τέλους, εἶναι γυναῖκες ἐλευθερίων ἡθῶν.

Και ταῦτα εἰπὼν ὁ Πουριτανὸς κωφός, ἠρρυθρίασεν ἐλαφρῶς, και ἐταπεινώσεν αἰδημόνως τοὺς ὀφθαλμούς.

— Εἶπετε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, παρετήρησα ἐξακολουθοῦν τὴν ἐνδιαφέρουσαν ἀνάκρισίν μου, και οὐδόλως τὴν ὑπερτάτην αἰδημοσύνην τοῦ σώφρονος κληρικοῦ εὐλαβούμενος.

— Ναί· διότι ἐν τῇ αὐτῇ συνοικίᾳ κατοικοῦσι καὶ διακεκριμέναι τινές, ἀξιοπρεπεῖς, ἀριστοκρατικαὶ οἰκογένειαί. Εἶναι παράδοξος ὁ συνδυασμός.

Ἡ προσθήκη αὐτῆ ἀνύψωσεν ἀσμένως τὸ ἐκ τῶν προηγηθεισῶν πληροφοριῶν καταβληθὲν ῥωμαντικὸν γόητρον, ὅπερ ἐν τῇ συναντήσῃ μου ἐκείνῃ διέβλεπον.

— Ἐὰν ἦτο ἀριστοκράτης! . . διελογιζόμενην. Ἄλλ' ἐὰν ἀνήκεν εἰς τὴν ἄλλην τάξιν . . Οἷα ἀπογοήτευσίς! . . Ἐπειτα . . πιθανὸν νὰ μὴ κατοικῇ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ . . πιθανὸν νὰ μετέβῃ ἐκεῖ πρὸς ἐπίσκεψιν.

Ἐπὶ τῇ ἐλπίδι κρείττονος διαυγάσεως τῆς ὑποθέσεως, προέβην εἰς τὴν λεπτομερῆ ἀφήγησιν ἀπάντων τῶν λαβόντων χώραν μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς ἀγνώστου.

— Ἄ! εἶπε μετὰ τὸ τέρμα τῆς ἀφηγήσεως ὁ ἀγαθὸς Σκῶτος, στηρίζων τὸ μέτωπον εἰς τὰς παλάμας. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ᾔηται τοιούτου εἴδους! . . Οἱ τρόποι τῆς ἦσαν λίαν αὐστηροί. . . Ἄλλ' οὔτε ἀριστοκράτης δύναται νὰ ᾔηται . . Ἐὰν ἦτο τοιαύτη, δὲν θὰ εἰσῆρχετο εἰς ἀγοραῖον ὄχημα . . Ἐὰν δὲν διαμένῃ ἐκεῖ! . . Ὅταν ἠνεψύχθη ἡ θύρα τῆς οἰκίας εἶπέ τι πρὸς τὸν ὑπηρέτην;

— Ὅχι! Αὐτὸς ὑπεκλίθη, καὶ ἐκείνῃ ἐν σιγῇ ἀντιπαρήλθε.

— Τότε ἀναμφιβόλως ἐκεῖ κατοικεῖ. Ἐσημειώσατε τὴν ὁδὸν καὶ τὸν ἀριθμὸν τῆς οἰκίας;

— Βεβαίως.

— Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ καταφύγητε εἰς τὸν κλητῆρα τῆς συνοικίας. Ρίπτετε δύο σελλήνια ἐν τῇ παλάμῃ του, καὶ ἔχετε παρ' αὐτοῦ ἀπάσας τὰς δυνατὰς πληροφορίας.

Τὴν ἐπομένῃν πρωΐαν, ἐξεγερθεὶς πολὺ ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους, καὶ ἐσπευσμένως προγευματίσας, διηυθύνθη εἰς Πίμλικο.

Ἀμὰ ἀφίχθεις εἰς τὴν ἐνδιαφέρουσαν με ὁδόν, εἶδον παρὰ τὴν γωνίαν αὐτῆς προκύπτουσαν τὴν γαλήνην φυσιογνωμίαν τοῦ κλητῆρος.

Διηθύνουσα τὸ βῆμά μου πρὸς αὐτόν.

— Δύνασθε νὰ μοι εἴπητε, ἠρώτησα ἅμα πλησιάσας, τίς κατοικεῖ ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ;

Καὶ ἐν ᾧ διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐδείκνυον τὴν οἰκίαν, διὰ τῆς ἐτέρας ἔρριπτον τὸ στῆλθον ἀργυροῦν νόμισμα ἐν τῇ παλάμῃ τοῦ κλητῆρος.

— Ἄ! εἶπεν οὗτος ἰθὺν ἄταράχως τὸ βλέμμα του πρὸς τὴν ἐν-

δεικνυομένην οίκίαν. Ἀριθμὸς 36. Ἐκεῖ μένει ἡ κυρία Ἐβελίνα Κάμερων.

— Τί εἶναι ἡ κυρία αὐτή.

— Δὲν γνωρίζετε τὴν κυρίαν Κάμερων ! . . ἐπεφώνησε μετ' ἐκπλήξεως ὁ κλητὴρ. Τὴν περίφημον καλλιτέχνην ! . . Τὸ γνωστότερον μέλος τῆς ἐπὶ τῆς προστασίας τῶν ζώων ἐπιτροπῆς ! . . Δὲν εἶδατε τὰς εἰκόνας τῆς εἰς τὸ Πικκαδίλλυ ! . . Τὸ ὄνομά τῆς εἰς τὰς ἐφημερίδας . . . Ἄ ! ἔχετε δίκαιον ! . . Εἴσθε ξένος . . .

— Καλλιτέχνης ! ἐπανέλαβεν μηχανικῶς.

Διαυγῆς τις ἰδέα, ὡς ἀστραπὴ διήλθε τοῦ πνεύματός μου, ἐπὶ τῇ λέξει ταύτῃ.

Ἄνεμνήσθην τοῦ φίλου μου Ἰωάννου Πατρικίου, τοῦ διακεκριμένου ζωγράφου, τοῦ ἐνθουσιώδους πατριώτου, τοῦ γνωστοῦ καὶ προσφιλοῦς παρ' ἅπασιν τοῖς Ἑλλησι τοῦ Λονδίνου.

Μετέβην εἰς τὸ σπουδαστήριόν του ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μόσχας, καὶ εὔρον αὐτὸν ἐν τῇ συνήθει αὐτοῦ στάσει, πρό τινος λαμπρᾶς τοπογραφίας, ἐφ' ἧς ἐπλάνα τὸν χρωστήρα του, ἀπαγγέλλων συνάμα ἐν τῶν ἡδέων ἁσματίων τοῦ Πετράρχου.

— Ἄ ! ἀνεφώνησε μετ' ἐγκαρδίου χαρᾶς ἅμα ἰδὼν με, μὰς ἐνεθυμήθης ἐπὶ τέλους.

Καὶ ἐξακολουθῶν τὸ ἔργον του, οὐδόλως παραχθεις ἐκ τῆς φιλικωτάτης ταύτης διαχύσεως, ἐνέχυνε διὰ μιᾶς κινήσεως τοῦ χρωστήρος τὸ πράσινον χρῶμα ἐνὸς δένδρου, καὶ ἐξήνεγκε περιπαθῶς τὸν τελευταῖον στίχον τοῦ *σοννέτου*:

Ché va dicento all' anima, sospira ! . . .

Ἐξφκειωμένος πρὸς τὴν τοιαύτην τοσοῦτον ἀδιάφορον, καὶ τοσοῦτον ἐνθερμον ὑποδοχὴν, ἐρρίφθην ἐπὶ μιᾶς κολοσσιαίας βυρσίνης ἔδρας, καὶ ἄνευ περιστροφῶν, μετέδωσα εἰς τὸν αἰσθηματικὸν καλλιτέχνην ἀπάσας τὰς λεπτομερείας τοῦ ἐπεισοδίου μου.

— Ἐβελίνα Κάμερων ! . . . ἀνεφώνησεν οὗτος, μετ' ἐκπλήξεως καὶ τινος συγκινήσεως, ἅμα ἀκούσας τὸ ὄνομα τῆς νεάνιδος.

Καὶ καταθέσας τὸν χρωστήρα, ἔθηκε τὰς χεῖρας ἐν τοῖς θυλακίοις τῆς περισκελίδος, καὶ ἔστη ἀπέναντί μου.

— Θέλεις νὰ γνωρίσης τὴν Ἐβελίναν Κάμερων ; ἐξηκολούθησεν. Εἶναι δύσκολον . . . Εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον.

— Ἀδύνατον ; ἐπανέλαβον. Οὐδὲν εἶναι ἀδύνατον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, προσέθηκα μετὰ πομπῶδους ἀποφθεγματικοῦ ἤθους.

— Καί ἐν τούτοις εἶναι ἀδύνατον. Δὲν ἐξέρχεται τῆς οἰκίας τῆς, εἰμὶ ὅταν μεταβῆ εἰς τὰς Πινακοθήκας. Ἐνίστε . . . Ἄ ! ἀνέκραξεν, αἰφνιδίως, μοὶ ἤλθε μία ἰδέα . . . Μεθαύριον θὰ παρευρεθῆ ἐν τῇ καλλιτεχνικῇ ἐσπερίδι τῆς κυρίας Μὰκ-Πέρσων . . . Εἶμαι καὶ ἐγὼ προσκεκλημένος . . . Ἄλλὰ σύ . . . ἐπήνεγκε σύννοους, δὲν εἶσαι καλλιτέχνης!..

— Ἄτυχῶς ὄχι ! ἐπεῖπον μετὰ τραγικωτάτου στεναγμοῦ.

— Τότε, τί νὰ πράξωμεν . . . Ἄ ! . . . Μία ἄλλη ἰδέα ! . . . Γνωρίζεις τὸν κ. Γλάδστωνα . . .

— Ἐγὼ . . . τὸν κ. Γλάδστωνα ! . . . εἶπον συσπειρούμενος μετὰ δέους ἐν τῷ κολοσσιαίῳ ἐδωλίῳ μου. Ἐπειτα τί σχέσιν ἔχει ὁ Γλάδστων μετὰ τὴν ὑπόθεσιν μας ;

— Ἐχει σχέσιν, καὶ στενωτάτην μάλιστα . . . τὸν ἀγαπᾷς τοῦλάχιστον ;

— Ὅπως πάντες οἱ Ἕλληνες.

Σημειωτέον ὅτι ἡ σκηνὴ αὕτη ἐλάμβανε χώραν ἀκριβῶς μετὰ τὴν προσάρτησιν τῆς Θεσσαλίας, καὶ πολὺ πρὶν ἢ ἐπέλθῃ τὸ Βουλγαρικὸν πραξικόπημα καὶ ἡ ἐπακολουθήσασα τοῦτο Ἑλληνικὴ ἱλαροτραγωδία.

— Αἰσθάνεσαι ἀληθῆ ἐνθουσιασμόν ὑπὲρ αὐτοῦ ;

— Βεβαίως.

— Καὶ δύνασαι νὰ διερμηνεύσῃς τὸν ἐνθουσιασμόν σου τοῦτον, καταλλήλως γράφων ἐν τῇ Ἀγγλικῇ ;

— Ἐλπίζω . . . Τοῦλάχιστον θὰ προσπαθῆσω . . . Ἄλλὰ τί ἐννοεῖτε δι' ὅλων τούτων.

— Ἀκουσον ! Ἡ κ. Μὰκ—Πέρσων εἶναι ἐκ τῶν φανατικωτέρων ὀπαδῶν τοῦ κ. Γλάδστωνος. Τὸν θαυμάζει. Τὸν λατρεύει. Εἶναι ἰδιαιτέρως συμπατριῶται, διότι καὶ αὕτη κατὰγεται ὡς καὶ ὁ κ. Γλάδστων ἐκ Μιδλοθίας. Ἐκτὸς τούτου ὁ κ. Μὰκ-Πέρσων, ὁ ἀποθανὼν σύζυγός τῆς, διατελέσας μέλος τοῦ Κοινοβουλίου, κατελέγετο μετὰ τῶν ἰδιαιτέρων πολιτικῶν φίλων τοῦ Πρωθυπουργοῦ. Ὡστε, ἐννοεῖς, ὅτι πᾶν ὅ,τι σχετίζεται πρὸς τὸν κ. Γλάδστωνα, προκαλεῖ ζωνῶς τὸ ἐνδιαφέρον τῆς κυρίας Μὰκ - Πέρσων.

— Ἄλλ' ἐγὼ οὐδόλως σχετίζομαι πρὸ τὸν κ. Γλάδστωνα.

— Θὰ σχετισθῆς. Καὶ ἰδοὺ ὁ τρόπος. Λαμβάνων ἀφορμὴν ἐκ τῆς ἄρτι ἐπιτελεσθείσης προσαρτήσεως τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, θὰ συντάξῃς κατάλληλόν τινα αἰσηματικὴν καὶ ἐνθουσιώδη ἐπιστολὴν ὑπὲρ τοῦ κ. Γλάδστωνος, ὡς Ἕλλην, ἐκφράζων τὰ ἰδιά σου αἰσθηματὰ, καὶ διερμηνεύων καὶ τὰ τῶν συμπολιτῶν σου. Τὴν ἐπιστολὴν ταύ-

την θά διευθύνης εἰς τοὺς *Καιρούς*. Ἐὰν ᾖναι καλῶς γεγραμμένη, ὡς πιστεύω, θά δημοσιευθῆ μετὰ τῆς ὑπογραφῆς Σου. Καὶ ἡ δημοσίευσις αὕτη θά σοὶ χρησιμεύσῃ ἀφεύκτως, ὡς ἰσχυρότατος τίτλος εἰσόδου ἐν τῇ καλλιτεχνικῇ ἐσπερίδι τῆς κυρίας Μὰκ-Πέρσων.

— Ἄλλ' ἄφ' οὗ δὲν εἶμαι καλλιτέχνης. . . .

— Δὲν σημαίνει. Τὰ ὄρια τῆς καλλιτεχνίας εἶναι λίαν ἐλαστικά. Δύναται ἐνίοτε, ἐπεκτεινόμενα νὰ περιλάβωσι καὶ τοὺς δημοσιογράφους.

Ἄνεπήδησα ζωηρῶς ἐκ τῆς ἔδρας μου, ἔθλιψα ἰσχυρῶς τὴν χεῖρα τοῦ εὐεργετικωτάτου φίλου, καὶ ἐξορμήσας ὡς βέλος διὰ τῆς θύρας, ἤρξαμην κατερχόμενος ἐν κινδυνωδεστάτῃ σπουδῇ τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος.

— Ἄκουσον ἐδῶ, μοὶ ἐφώνησεν ὁ συμπολίτης καλλιτέχνης ἐν τῷ οὐδῷ τῆς θύρας ἰστάμενος. Μὴ λησμονήσης νὰ προσθέσης εἰς τὴν ὑπογραφὴν σου τὰ στοιχεῖα L. L. D.

— Τί ἐμφαίνουσι ταῦτα ;

— Τὸν τίτλον σου. *Διδάκτωρ τὰ Νομικά*. Ἰσχύουσι πολὺ οἱ ἐπισημονικοί τίτλοι ἐν ταῦθα.

Δ'.

Ἐπανελθὼν ἐν τῇ οἰκίᾳ διέταξα νὰ μοὶ φέρωσιν ἄφθονόν τέιον. Ἐξήντηλα διὰ τῆς διαδοχικῆς κενώσεως τεσσάρων ἀλλεπαλλήλων κυπέλλων ἅπαν τὸ περιεχόμενον τῆς τεϊοδόχης, καὶ κατέφυγον εἶτα εἰς τινὰ φιάλην ἰσχυροτάτου τριαστέρου βράνδν.

Καὶ εἶτα ἐκάθησα παρὰ τὸ γραφεῖόν μου.

Ἐκλονιζόμεν ὅλος ἐκ τῆς προηγηθείσης διεγερτικωτάτης δαψιλοῦς πόσεως. Τὸ νευρικόν μου σύστημα ἰσχυρῶς ἔδονεῖτο. Ἡ κεφαλὴ μου ἐφλέγετο. Εἶχον μεταβληθῆ εἰς ἡφαιστειον.

Ἄλλ' ἡ γραφίς ὠλίσθαινε μετὰ τῆς χειρός μου ἐν θαυμασίᾳ ὀργῇ καὶ ταχύτητι ἐπὶ τοῦ χάρτου, ἡ δὲ φαντασία μου ἐπέτα ἀκαταπόνητος εἰς ἰλιγγιώδη ὕψη ἐνθουσιασμοῦ καὶ αἰσθηματικότητος.

Ἐν τοιαύτῃ σφοδρᾷ διεγέρσει, καὶ ὑπερφυσικῇ ἐξάψει διατελῶν, ἔγραφον ἐπὶ μίαν ὥραν.

Ἄμα περάνας τὴν ἐπιστολήν, κατηνάλωσα μίαν ἔτι ὥραν, ὅπως συμπληρώσω τὰς ἀτελείας, αἵτινες φυσικῶς ὤφειλον νὰ προκύψωσιν ἐν τοιοῦτῳ ἔργῳ, ὑπὸ τοσοῦτον παραδόξους ὄρους, ἐν ξένη γλώσση, σπασμοδικῶς γενομένου.

Μετὰ τοῦτο ἔθηκα τὴν ἐπιστολὴν ἐντὸς φακέλλου, ἐπέγραψα αὐτὴν πρὸς τὸν Ἐκδότην τῶν *Καιρῶν*, καὶ μεταβάς εἰς τὰ μεγαλοπρεπῆ Γραφεῖα τοῦ παγκοσμίου φύλλου, ἐνεχείρησα αὐτὴν ὁ ἴδιος.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐξηγέρθη ἐπεὶ τὴν μεσημβρίαν. Καθ' ὄλην τὴν νύκτα δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑπνώσω, διατελῶν ὑπὸ τὴν μεγίστην διέγερσιν τῆς πρότεράϊας, τὴν δὲ πρωτὰν ἐβυθίσθη ἐν μακρῷ ληθάργῳ.

Ἐσήμανα βιαίως τὸν κώδωνα, καὶ ἐζήτησα ἀνυπομόνως τοὺς *Καιρούς*. Διέδραμον μετ' ἀπλήστου καὶ ἀγωνιώδους βλέμματος τὰς μακρὰς στήλας τοῦ κοιμισθέντος μοι φύλλου, καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς ἀνησύχου ἐρεύνης, τὸ βλέμμα μου προσηλώθη ἀπενεὺς, διεσταλμένον, ὡς ἐὰν ὑπέστη αἰφνιδίαν τινὰ ἀκατάβλητον γοητείαν, ἐπὶ τινος χώρου τῆς ἀχανοῦς ἐφημερίδος.

Ἰσχυροτάτη φρικίασις εὐφροσύνου συγκινήσεως διέδραμεν ἅπασαν τὴν σπονδυλικὴν στήλην μου.

ὑπὸ τὸν τίτλον **Ἑλλάς καὶ Γλάδστον** εἶδον μετὰ ζωηροτάτης χαρᾶς, καὶ ὑψίστης ὑπεριφημανίας, ἐξελισσομένην ἐν ταῖς στήλαις τοῦ περιφήμου ὄργανου, τὴν ἐνθουσιώδη ἐπιστολὴν μου, τὸ πρῶτον Ἀγγλικὸν δημοσιογραφικὸν ἔργον μου.

Δὲν ἔλαβον καιρὸν νὰ ἐντρυφήσω ἐπὶ μακρὸν ἐν τῇ ἐξόχῳ ἡδυτάτῃ ταύτῃ ἀπολαύσει, καθότι ἐσπευσμένον κροτάλισμα ἐπὶ τὰς θύρας μὲ ἀπέσπασεν αὐτῆς.

— Ἐμπρός! εἶπον μετὰ τινος δυσαρεσκείας.

Ἡ θύρα ἠνεψόχθη, καὶ ζωηρὰ, παιδροτάτη διεγρᾶφη ἢ συνήθως γαλήνιος μορφή τοῦ Πατρικίου.

— Θαυμάσια! ἀνεφώνησεν οὗτος εἰσερχόμενος. Οὐδέποτε θὰ ἠδυνάμην νὰ φαντασθῶ ὅτι θὰ ἔγραφες τόσο ἐπιτυχῶς. Ἡ κυρία Μὰκ-Πέρσων εἶναι κατενθουσιασμένη. Θέλει νὰ γνωρίσῃ, μ' εἶπε, «τὸν ἐνθουσιώδη Ἑλληνα».

— Τὴν εἶδες; ἠρώτησα ἔξαλλος ἐκ χαρᾶς.

— Βεβαίως! Ἄμα εἶδον τὴν ἐπιστολὴν σου εἰς τοὺς *Καιρούς*, ἔλαβον τὸ φύλλον, καὶ ἔσπευσα παρ' αὐτῆς. Ἄλλὰ! . . . προσέθηκε μετὰ τινος χροιάς μελαγχολίας, μοὶ ἐστοίχισεν ἀκριβὰ, ἡ φιλικὴ αὐτῆ ἐκδούλευσις. Ἐχασα μίαν πρωτῆν, ἐν *σονρέτο* τοῦ Πετράρχου, καὶ μίαν λίμνην τῆς τοπειογραφείας μου. Ὅπωςδὴποτε . . . ἀνέλαβεν αὐθις εὐθύμως, δὲν ὑπέστην ὄλας τὰς στερήσεις ταύτας, ἄνευ ἀποτελέσματος. Καί . . . ἰδοῦ.

Καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ ὀρθογώνιον τι τεμάχιον στιλ-

πνοῦ χάριτος μετ' ἐπιχρύσων ἀκρῶν, ἔθηκεν αὐτὸ μετ' εὐλαβοῦς ἐπισημότητος ἐν τῇ προταθείσῃ παλάμῃ μου.

— Εἶναι ἡ πρόσκλησις, εἶπεν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἐξήστραψαν ἐξ εὐδαιμονίας.

— Θὰ ὑπάγωμεν ὁμοῦ ; . . ἠρώτησα. Αὖριον ; . . .

— Ἄναμφιβόλως. Θὰ διέλθω, ὅπως σὲ παραλάβω. Τὴν ἐννάτην τῆς ἐσπέρας πρέπει ν' ἀναχωρήσωμεν ἐντεῦθεν. Νὰ μὲ ἀναμένης.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ ἐξαίρετος φίλος ἀπῆλθε, καταλιπὼν με πλήρη εὐδαιμονίας καὶ ἀνυπομονησίας.

Ἦγνόουν πῶς νὰ διέλθω τὸ παρεντιθέμενον μέχρι τῆς κρίσιμου ὥρας τῆς ἐπισκέψεως χρονικὸν διάστημα. Ἀνέγνωσα ἑκατοντάκις τούλαχιστον τὴν δημοσιευθεῖσαν ἐπιστολήν μου, περιεπλάνησα εἶτα ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον ἐν θαυμασμῷ καὶ ἐκστάσει τὸ βλέμμα μου ἐπὶ τοῦ συνόλου αὐτῆς καὶ τέλος εὗρον ἀπολαυστικὴν ἐνασχόλησιν ἐν τῇ καταμετρήσει τῶν γραμμῶν, καὶ τῇ ἀπαριθμήσει καὶ τῶν εἰκόνων καὶ παραβολῶν, αἵτινες περιείχοντο ἐν αὐτῇ.

Ἄλλ' ἐπειδὴ οὐδὲ διὰ τοῦ μέσου τούτου διέρρηε ταχέως ὁ χρόνος ἀπεφάσισα νὰ μεταβῶ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς Ῥίτμονδ, ὅπως ἐν τῇ γοητευτικωτάτῃ ταύτῃ ἐξοχῇ διέλθω ἤττον ἀγωνιωδῶς τὸ βραχὺ διάστημα, ὅπερ ἡ ἀνυπομονησία μου παρίστα ὡς ἀτελεύτητον.

Ἐπανῆλθον εἰς Λονδῖνον περὶ τὸ δεῖλι τῆς ἐπομένης ἡμέρας, καὶ ἀφοῦ κατηνάλωσα μίαν ὥραν ἐν τῷ κουρείῳ, διήλθον τὸν ὑπόλοιπον, μέχρι τῆς ὥρας τοῦ γεύματος χρόνον, ἐξαντλῶν ἀπάσας τὰς καλλωπιστικὰς δυνάμεις μου, πρὸ τοῦ κατόπτρου.

Μετὰ τὸ γεῦμα ἠρξάμην καὶ πάλιν, ἐντροφῶν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς πολυπλάγκτου ἐπιστολῆς μου, ἐν ἣ ἡ ἐκ τῆς πρωτοπειρίας προσερχομένη αὐταρέσκειά μου, νέα θέληγητρα, καὶ νέας ὑπεροχὰς ἐν ἐκάστη ἐπαλαλήφει, ἀπεκάλυπτεν.

Τέλος περὶ τὴν ἐννάτην ἀκριβῶς ἠκούσθη ἐν τῇ ὁδῷ τὸ κυλίνδημα ὀχήματος, ὅπερ ἔστη πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας μου.

— Ἐρριψα τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ κατόπτρου, ἔλαβον τὸν πῖλον καὶ τὴν ῥάβδον μου, καὶ ἐξῆλθον.

Ἐν τῷ ὀχήματι ἀνέμενεν ὁ Πατρίκιος.

— Ἄγωμεν, μοὶ εἶπεν, ἀνοίξας τὴν θυρίδα, μὴ χάνωμεν καιρόν !

Καὶ ἀφοῦ εἰσῆλθον ἐν τῷ δίφρῳ, ἀπετάνθη πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην :

— 24, Ἄτραπὸς τοῦ Ἄλσους, εἶπεν.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἔθιξεν ἐν ἄκρῳ σεβασμῶ διὰ τῆς χειρὸς τὸν στίλβον τα ὑψηλὸν πῖλόν του.

— Ἀτραπὸς τοῦ Ἄλσους! ἐπανέλαβον ἐγὼ πλήρης δέους. Ἡ κ. Μὰκ-Πέρσων διαμένει ἐν τῇ ἀριστοκρατικωτέρῃ ὁδῷ τοῦ Λονδίνου;

— Διατί ὄχι; ἀπήντησεν ἀταράχως ὁ φίλος μου. Ἔχει τόσον ὑψηλὰς σχέσεις, καὶ εἶναι τόσῃ πλουσία . . .

Ἀκουσίως πως τὸ βλέμμα μου περιεπλανήθη ἐπὶ τῆς ἐνδυμασίας μου. Μοὶ ἐφάνη ὅτι αὕτη ἀπώλεσεν αἰφνιδίως ἅπασαν τὴν κομψότητα, ἅπασαν τὴν ἀξιοπρέπειάν της, καὶ ἤσθανόμην ἐμαυτὸν πλήρη δειλίας καὶ ἀδεξιότητος.

Ἐν τούτοις ὁ δίφρος διελάσας κατὰ μῆκος τῆς Δυτικῆς πλευρᾶς τοῦ Χάυδ Πάρκ, παρέκαμψε τὴν γωνίαν τῆς *Μαρμαρίνης Ἀψίδος*, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἀτραπὸν τοῦ Ἄλσους.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἔστη πρὸ μεγαλοπρεποῦς, λαμπρῶς φωταγωγημένου μεγάρου, πρὸ τοῦ ὁποίου μακρὰ σειρὰ ἰδιαιτέρων πολυτελῶν ὀχημάτων παρετάσσετο. Οἱ φενακοφόροι ἀμαξηλάται, ἐκάθηντο ἐν ἡγεμονικῇ ἀταραξίᾳ ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου των. Οἱ χρυσοποικιλτοὶ θεράποντες, ἐτάσσοντο παρ' αὐτοὺς, μὲ τὴν κανονικὴν μορφήν των καὶ τὴν κοινόπαστον κόμην των. Οἱ ἀγέρωχοι θυμοειδεῖς κέλητες ἐκρότουζ ζωρῶς τὰς ὀπλάς των ἐπὶ τοῦ ζυλοστρώτου ἐδάφους.

Ε΄.

Κατελθόντες τοῦ δίφρου, διεσχίσαμεν τὸ πρὸ τοῦ μεγάρου ἐκτεινόμενον περικαλλὲς κηπάριον, ἀνήλθομεν τῆς εὐρείας μαρμαρίνου βαθμίδας, διήλθομεν πρὸδρομόν τινα, κατακλυζόμενον ὑπὸ φανταστικῶν λάμψεων, ἐκπεμπομένων ὑπὸ πολλῶν ποικιλοχρόων κρυσταλλίνων λαμπτήρων, ἀπὸ τῆς ὀροφῆς ἀνηρτημένων, καὶ κατελήξαμεν εἰς λαμπρὰν τινα, εὐρυτάτην, πλήρη αἴγλης καὶ πολυτελείας αἴθουσαν.

Ἄμα εἰσῆλθομεν ἐν αὐτῇ, μεγαλοπρεπῆς τις δέσποινα μετ' ἀριστοκρατικοῦ ἤθους καὶ ἡγεμονικοῦ παραστήματος, ἔχουσα ἅπαντα τὰ στοιχεῖα τῆς ἐπιβλητικῆς ὀρίμου καλλονῆς τῆς μέσης ἡλικίας, καὶ ἡμφιεσμένη αὐστηρὰν ἐκ μέλανος συρικοῦ, διὰ γαγατῶν πεποικιλμένην ἐσθῆτα, προσέδραμε μετὰ γλυκυτάτου μειδιάματος πρὸς ἡμᾶς.

— Οἶα σύμπτωσις! εἶπε τείνουσα εἰς τὸν Πατρίκιον τὴν χεῖρα, ἦν οὗτος μεθ' ἵπποτικωτάτης εὐλαβείας ἔφερον εἰς τὰ χεῖλη του. Τὴν στιγμήν ταύτην ἀκριβῶς ἐγένετο λόγος περὶ ἡμῶν.

ἔλεγεν, ὅτι ἀνεκαλύψατε ἓνα περίφημον *Τιντορέτο*, τὸν ὁποῖον μάλιστα ἀπεκτήσατε ἀντὶ εὐτελεστάτου ποσοῦ. Σᾶς συγχαίρω διὰ τὴν διορατικότητά σας.

— Μᾶλλον πρέπει νὰ μὲ συγχαρῆτε διὰ τὴν τύχην μου, κυρία. Πρό τιων ἡμερῶν διερχόμενος ἔκ τινος ἀθλίας ὁδοῦ τῆς συνοικίας Σόχο, εἶδον διὰ τῶν κονιορτωδῶν ὑέλων οἰκτροῦ τινος ῥακοπωλείου, μίαν ῥυπαρὰν, ἀμαυρὰν σχεδὸν, ἐσβεσμένην, ἐν σκωληκοβρώτῳ πλαισίῳ τεταγμένην εἰκόνα. Ἐπ' αὐτῆς ὑπῆρχε τεμάχιόν τι χάρτου, ἐφ' οὗ ἐσημειούτο ἡ τιμή. Ἐν σελλήνιον. Διέκρινον τὴν ἀρχαιότητα τῆς εἰκόνας, καίπερ δὲ οὐδὲν ὠρισμένον γνωρίζω περὶ αὐτῆς, ἤμην βεβαιότατος, ὅτι πάντοτε θὰ εἶχεν ἀξίαν μείζονα τῆς ἐνδεικνυμένης τιμῆς. Κατέβαλον αὐθωρεὶ τὸ σελλήνιον, καὶ παραλαβὼν αὐτὴν εἰς τὸ σπουδαστήριόν μου, ἠρξάμην νὰ τὴν καθαρίζω. Μετὰ τινα ξέσματα . . . φαντάσθητε τὴν ἕξαλλον χαρὰν μου . . . ἀνεκάλυψα ὅτι εἶχον πρὸ ἐμοῦ . . . ἓνα τῶν λαμπροτέρων *Τιντορέτων* ! . . .

— Λαμπρὰ τύχη ! . . . ἕξοχος εὐδαιμονία ! . . . ἐπεφάνησεν ἐν ἀδόλῳ ἐνθουσιασμῷ ἡ μελανείμων ἐπιβλητικὴ δέσποινα. — Ἀλλά . . . ἐπήνεγκεν εἶτα μετὰ τινος ἀνησυχίας, ῥίψασα ἐπ' ἐμοῦ τὸ βλέμμα, καὶ κατανοήσασα τὴν στενοχωρίαν ἐν ἣ διετέλουν, ἐγκαταλειφθεὶς ἀπαρτήρητος, μὲ τὸν καλλιτεχνικὸν διάλογόν μας, ἐλησμονήσαμεν τὸν φίλον σας.

— Ἀληθῶς, εἶπεν ὁ Πατρίκιος, ῥίψας βλέμμα συμπαθείας, ἐπὶ τῆς συνεσταλμένης στάσεώς μου, ἐγὼ ἐλησμόνησα τὰ φιλικὰ καθήκοντά μου. Κυρία Μὰκ-Πέρσων, ἐπήνεγκεν ἀναλαμβάνων ἐπίσημον ἦθος, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ . . .

— Εἶναι περιττόν ! Εἶναι περιττόν ! διέκοψε, τείνουσά μοι τὴν χεῖρα μετὰ φιλικωτάτου μειδιάματος ἢ λαμπρὰ δέσποινα. Ὁ κύριος εἶναι . . . ἂν δὲν ἀπατώμαι . . . ὁ φίλος σας περὶ οὗ μοι ὠμιλήσατε χθές . . . Ὁ ἐνθουσιώδης *Ἕλλη*ν.

— Ἀκριβῶς, κυρία μου, ὑπέλαβεν ὁ Πατρίκιος, ἐν ᾧ ἐγὼ ὑπεκλινόμην μετὰ βαθυτάτου ἐρυθήματος, οὐδὲ λέξιν ν' ἀρθρώσω δυνάμενος.

— Καὶ ἐλπίζω, ἐξηκολούθησεν ἡ κ. Μὰκ-Πέρσων μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἡδυτάτου μειδιάματος, ὅτι δύναμαι νὰ προσθέσω : Ὁ ἐνθουσιώδης θαυμαστῆς τοῦ κ. *Γλάδστωρος*.

— Βεθαίως, κυρία μου ! εἶπον ζωηρῶς, ἐνθαρρυνόμενος ὑπὸ τῆς ἀκράτου, εὐλικροῦς, ἐγκαρδιωτάτης ἐκείνης φιλοφροσύνης.

— Ἄ ! τότε συναντώμεθα . . . Κύριε Πατρίκιε, εἶπεν εἶτα ἀποτει-

νομένη εἰς τὸν Ἕλληνα καλλιτέχνην, θὰ σὰς ὑποκλέψω τὸν φίλον σας. Ἐχομεν πολλὰ νὰ εἴπωμεν. Σεῖς, προσέθηκε, μετ' ἐλαφροῦ γέλωτος, περιβαλοῦσα, διὰ τοῦ βλέμματος ἅπαν τὸ πλῆθος τῶν προσκεκλημένων καλλιτεχνῶν, δὲν θὰ πλήξητε βεβαίως ἐλλείψει κατακλήλου συνοδείας . . .

Καὶ νεύσασά μοι ὅπως τὴν ἀκολουθήσω, ἀπεσύρθη εἰς τινὰ γωνίαν, ἐν ἣ καθεσθεῖσα ἐπὶ τινος κλιντήρος, καὶ προσυποδείξασά μοι θέσιν παρ' αὐτῇ, ἤρξατο μετ' εὐμενεστάτου ἐνδιαφέροντος ἀποτείνουσά μοι διαφόρους ἐρωτήσεις, περὶ τῶν κατ' ἐμέ, καὶ τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα.

Ἀνακτήσας ἅπαν τὸ θάρρος μου, ἀπήντων εἰς ἀπάσας τὰς ἐρωτήσεις ταύτας, μετ' ἀρκούσης ἐλευθερίας καὶ εὐχερείας, ὁ δὲ διάλογος προέβαινε καθιστάμενος οἰκειότερος καὶ εὐαρεστότερος.

Ἀΐφνης, προέκυψεν ἐν τῇ συνδιαλέξει ταύτῃ τὸ ὄνομα τοῦ κ. Γλάδστωνος. Καὶ τότε ἡ κ. Μὰκ-Πέρσων, ἀναλαμβάνουσα ἔκτακτον ζωηρότητα, καὶ τὸ βλέμμα ἔχουσα πλήρες πυρός, ἤρξατο ἐκτυλίσσουσα, ἐν αὐξομένη ἐνθουσιῳδῇ παραφορᾷ, ὀρμητικόν, ἀτελεύτητον πανηγυρικόν, ὑπὲρ τοῦ γηραιοῦ Πρωθυπουργοῦ.

Ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἔτεινον τὸ οὖς εἰς τὴν φλογερὰν ἀγόρευσιν μετ' ἀκαταπονήτου προσοχῆς καὶ βαθυτάτης εὐλαβείας. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ἠσθάνθη ἐμαυτὸν καταπονούμενον ὑπὸ τῆς μονοτόνου ἐκείνης πανηγυρικῆς προσλαλιᾶς, διεγειρόμενος δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ ἀκατασχέτου πόθου, ὅπως ἐκπληρώσω τὸν κύριον σκοπὸν τῆς ἐν τῇ συναναστροφῇ ἐκείνῃ εἰσαγωγῆς μου, ἀπέσυρον τὴν προσοχὴν μου ἐκ τῶν λόγων τῆς οἰκοδεσποίνης, καὶ περιεπόλουν τὸ βλέμμα μου ἐταστικόν ἐπὶ τῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ προσώπων.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς τοιαύτης ἐπισκοπήσεως, διέκρινα ἐν τῇ ἀπέναντι γωνίᾳ, εἰς ἀρκετὴν ἀπὸ τῆς θέσεώς μου ἀπόστασιν, νεάνιδά τινα, παρατηροῦσάν με ἐπιμόνως διὰ τῶν διόπτρων τῆς, ἐν ἣ παρ' αὐτὴν δύο ἄνδρες, ὁ μὲν εἰς μᾶλλον πρεσβύτης τυγχάνων, ὁ δ' ἕτερος νεαρώτατος ἔτι ὢν, ἀπέτεινον ἀλληλοδιαδόχως τὸν λόγον.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ αὐτῆς, κατελήφθη ὑπὸ ἰσχυρᾶς ταραχῆς καὶ ζωηρᾶς συγκινήσεως.

Εἰς τοὺς χαρακτῆρας τῆς νεάνιδος ἐκείνης, ἀνεγνώρισα τὴν ἄγνωστον ἐπισκέπτειδα τοῦ Πικκαδύλλου, τὴν περιφήμον καλλιτέχνιδά τοῦ Πίμλικου.

Ἦν ἀδύνατον ν' ἀποσπάσω πλέον ἐκ τῆς θέσεως ἐκείνης τοὺς ὀφθαλμούς. Δετέλουν ἐν παραδόξῳ ἀκαταμαχῆτῳ γυητεῖᾳ. Καὶ ἐξηκολού-

θου να προσηλωῶ ἀτενῶς τὸ βλέμμα καὶ τὴν προσοχὴν μου ἐπὶ τῆς ἀπέναντι γωνίας, ἀδιαφορῶν ἐντελῶς πρὸς τοὺς ἐνθουσιώδεις τῆς οἰκοδεσποίνης λόγους.

Αὕτη, μεθ' ὅλην τὴν εἰς τὸ προσφιλὲς θέμα, ὅπερ ἀνέπτυσσεν, ἀποκλειστικὴν ἀφιέρωσίν της, διέκρινεν ἐπὶ τέλους, τὴν ἀποπλάνησιν ἐκείνην τοῦ πνεύματός μου.

— ᾿Α! μοι εἶπε προσλαμβάνουσα ἐπικλητικὸν ἦθος, οὐτινος τὴν ὑπόκρισιν ἐξουδετέρει ἐντελῶς τὸ αἰώνιον συμπαθὲς μειδιάμά της. Σὰς συνέλαβον! Δὲν προσέχετε εἰς τοὺς λόγους μου! Ἐνόμιζον ὅτι τὸ θέμα μου σὰς ἐνεδιέφερε πλείοτερον!

— Σὰς βεβαιῶ . . . Μὲ ἀδικεῖτε . . . Εἶπον ἐν χαλαρᾷ διαμαρτυρίᾳ, ἐνῶ τὸ βλέμμα μου ἐξηκολούθει διευθυνόμενον πρὸς τὴν ἐλκυστικὴν γωνίαν.

— Μὴ διαμαρτύρεσθε! Σὰς ἐννοῶ. Ἐχετε μέγα δίκαιον. Σὰς κατεπόνησα. Ἴδωμεν ἤδη ἐὰν δυνάμεθα νὰ σὰς ἀποζημιώσωμεν διὰ τὴν βάσανον εἰς ἣν σὰς ὑπεβάλομεν . . . ᾿Ας ἀνακαλύψωμεν ἐν πρώτοις, ἐξηκολούθησε τάσσουσα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της τὰ δίοπτρα, τί περισπᾷ τοσοῦτον ἰσχυρῶς καὶ ἐπιμόνως τὴν προσοχὴν σας . . . ᾿Α . . . ἀνέκραξεν εὐθύμως μετὰ βραχεῖαν παρατήρησιν. Ἡ δεσποινὶς Κάμερων! Ἐχετε βλέπω ἀρκετὴν καλαισθησίαν. Τὴν γνωρίζετε;

— Ἀπλῶς ἐξ ὄψεως . . . καὶ ἐξ ὀνόματος βεβαιῶς . . . ἀπήντησα διακεκομμένως, ἐν ἄκρᾳ ταραχῆ διατελῶν.

— ᾿Α! πολὺ καλῶς· εἶπεν ἡ καλλίστη δέσποινα. Ἴδου λοιπὸν μία εὐκαιρία ἀποζημιώσεως. Θὰ ἐπεθυμῆτε νὰ σὰς παρουσιάσω πρὸς αὐτήν. Ἡ θὰ σὰς ἠνώχλει ἴσως τοῦτο; ἐπήνεγκε μετὰ πονηροῦ μειδιάματος.

— Θὰ ἤμην πολὺ εὐτυχῆς, ὑπέλαβον δειλῶς, ἐὰν ἐλάμβανον τὴν . . . τιμὴν ταύτην.

— Ἐχει καλῶς! Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν ν' ἀπομακρυνθῶσιν οἱ δύο ἐκεῖνοι κύριοι.

— Τίνες οὗτοι;

— Δὲν τοὺς γνωρίζετε; ἀνεφώνησεν ἡ εὐγενὴς οἰκοδέσποινα, διαστέλλουσα ἐν ἐκπλήξει τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ὅχι! . . . Εὐρίσκομαι ἀπὸ τοσοῦτον ὀλίγον χρόνον ἐν Λονδίνοι! . .

— Ἐχετε ἐν μέρει δίκαιον. Ἴδου λοιπὸν! Θὰ σὰς τοὺς γνωρίσω ἐγώ . . . Ὁ πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς δεσποινίδος Κάμερων, μὲ τὸν λευκὸ φαιον πώγωνά . . . τὸν βλέπετε;

— Μάλιστα.

— Εἶναι ὁ σὶρ Φρειδερίκος Λεύτων, Πρόεδρος τῆς Βασιλικῆς Ἀκαδημίας τῶν Τεχνῶν.

— ᾽Α ! ἐξήνεγκον ἐν ὑπερτάτῳ θαυμασμῶ.

— Ὁ δεύτερος, ὁ πρὸς τ'ἀριστερά, μὲ τοὺς σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμούς, καὶ τὸν κομψὸν μύστακα, εἶναι ὁ κ. Μίλλαι, ὁ Βασιλικὸς Ἀκαδημαϊκός, ὁ περίφημος προσωπογράφος.

— ᾽Α ! ἐξήνεγκον καὶ δεύτερον, καταστάς ἐννεὸς ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ καὶ προσβλέπων μετ' ἀρρήτου εὐλαθείας, ὅτε μὲν τοὺς δύο ἐκείνους Ὀλυμπίους, ὅτε δὲ τὴν ὑπέροχον νεάνιδα, πρὸς ἣν μετὰ τοσοῦτο ἐνδιαφέροντος διελέγοντο οὗτοι.

ΣΤ'

Εὐτυχῶς ἡ ἔκστασίς μου αὕτη, ἣτις μοι ἔδιδε τύπον τινὰ ἡλιθιότητος, δὲν διήρκεσεν ἐπὶ μακρόν. Ἡ νεῆνις ἰδοῦσα ὅτι τὸ βλέμμα τῆς οἰκοδεσποίνης προσηλοῦτο διαρκῶς ἐπ' αὐτῆς, συνωδευόμενον ὑπὸ ἐλαφροῦ τινος μειδιάματος, ἐν εἴδει προσκλήσεως, ἠγέρθη ἐκ τῆς θέσεώς της, καὶ καταλιποῦσα φιλοφρόνως τοὺς δύο Ἀκαδημαϊκοὺς, διηυθύνθη πρὸς ἡμᾶς.

Ἄγνοῶ οἷον αἶσθημα μὲ κατεῖχε τὴν στιγμὴν ἐκείνην. ᾽Ην χαρὰ, ἐλπίς, δέος, ἀγωνία ; Ἄδελγον ! Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι οἱ ὀφθαλμοί μου ἐθαμβοῦντο, τὰ γόνατά μου ἐκάμπτοντο, τὰ χεῖλη μου ὑπέτρεμον, καὶ ἅπαν τὸ νευρικὸν σύστημά μου ὑφίστατο παράδοξόν τινα, πρωτοφανῆ συγκίνησιν.

Ἄμα προσπελασάσης τῆς νεάνιδος, ἡ κ. Μάκ-Πέρσων ἔλαβε μετὰ κινήματός τινος αἰσθηματικῆς ἀνυπομονησίας, ἀμφοτέρως τὰς χεῖράς της, καὶ ἔθλιψε ταύτας ἐν σιγῇ καὶ ἐν περιπαθεῖ τρυφερότητι.

Μετὰ τὴν προκαταρκτικὴν ταύτην διαχυτικότητα, ἀνέλαβε μετὰ τοῦ συνήθους παιδρῶ ἤθους της τὸν λόγον.

— Ἐβελίνα, εἶπεν, ἐπίτρεψόν μοι νὰ σοὶ παρυσιάσω τὸν κύριον...

Ἐνταῦθα διεκόπη. Ἄλλὰ μετὰ τινα βραχεῖαν σύννοιαν, κατάρθρωσε νὰ προενέγκῃ ἀλώβητον τὸ πολυσύλλαβον Πελοποννησιακὸν ὄνομά μου.

Καὶ ἐν ᾧ ἐγὼ ὑπεκλινόμην ἐν βαθυτάτῃ εὐλαθείᾳ, ἡ νεῆνις ἀνταποδίδουσα τὴν ταπεινοτάτην ταύτην προσαγόρευσίν μου δι' ἐνὸς ἐλαφροῦ, ταχυτάτου, σχεδὸν ἀδιοράτου νεύματος, προσήλωσεν ἐπ' ἐμοῦ μετὰ τινος χροιάς εἰρωνείας τὸ βλέμμα της, ὅπερ δὲν ἐννόει ν' ἀποσπάσῃ

ἐκ τῆς φυσιολογίας μου, ὡς ἐὰν εὕρισκεν ἄρρητον τρυφήν ἐν τῇ θῆα τῆς συγχύσεως, ἐν ἣ διετέλουν, καὶ ἦν ἐπέτεινε καθ' ὑπερβολήν, τὸ κριτικὸν ἐκεῖνο, ἐρευνητικὸν καὶ σαρκαστικὸν ἦθός της.

— Ὁ κύριος εἶναι Ἑλληνας, εἶπεν ἡ οἰκοδέσποινα, λύουσα τὴν ἐπακολουθήσασαν τὴν σύστασιν σιγῆν.

Τὸ βλέμμα τῆς νεάνιδος ἐπλανᾶτο ἤδη ἐπ' ἐμοῦ μετὰ πλείονος περιεργείας.

— L. L. Δ. ἐξηκολούθησεν ἀπαριθμοῦσα τὰς ιδιότητάς μου ἡ ἐξαίρετος κυρία.

— L. L. Δ; ἐπανάλαβε μετὰ τινος ἐκπλήξεως ἡ δεσποινὶς Κάμερων, παρατηροῦσά με μετὰ πλείονος ἐνδιαφέροντος καὶ μείζονος εὐμενείας.

Μεθ' ὅλην τὴν σύγχυσιν, ἐν ἣ διετέλουν, κατώρθωσα νὰ ἐννοήσω τὴν αἰτίαν τῆς αἰφνιδίας ταύτης μετατροπῆς. Ὁ ἐπιβλητικὸς ἐκεῖνος τίτλος, ὅστις τοσοῦτον δυσχερῶς ἀποκτάται ἐν Ἀγγλίᾳ, καὶ τοσαύτην ἀξίαν προδίδει εἰς τὸν φέροντα αὐτὸν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, περιβάλλων τὴν ὑπαρξίν μου ἐν τῇ νεαρᾷ ἡλικίᾳ, ἐν ἣ διετέλουν, διὰ τῆς ἀπλέτου αἰγλης του, μὲ ἀνύψου εἰς μέγα βαθμὸν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς νεάνιδος, ἀγνοούσης ὅποσον εὐχερῶς αἱ διδακτορικαὶ δάφναι κοσμοῦσι τὰ νωθρὰ μέτωπα τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων.

Μετὰ τὰ προκαταρκτικὰ ταῦτα, ἐπηκολούθησε διάλογός τις μεταξὺ τῆς οἰκοδεσποίνης καὶ τῆς καλλιτέχνιδος. Κατὰ τὴν διάρκειαν τούτου, ἰστάμην ἀκροώμενος σιγῆλῶς καὶ συνεσταλμένος, ἀλλ' ἀποζημιούμενος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διὰ τινων βλεμμάτων, ἅτινα ἡ τελευταία μοὶ διηύθυνε κατὰ τὸ τέλος ἐκάστης περιόδου τῶν λόγων της.

Ὅπως δὴποτε διὰ τῆς παρατάσεως τοῦ διαλόγου τούτου, ἐν ᾧ, περιοριζομένη ἐπὶ προσώπων καὶ ἀντικειμένων ἀγνώστων μοι ἔτι, δὲν ἠδυνάμην νὰ λάβω μέρος, ἡ θέσις μου καθίστατο λίαν δυσχερής, καὶ συνεζήτουν καθ' ἑμαυτὸν διαφόρους, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον τολμηροὺς, τρόπους ἀπαλλαγῆς ἐκ τῆς στενοχωρίας μου ταύτης, ὅτε, εὐτυχῶς, ἡ λύσις τῆς δυσχερείας ἐπῆλθεν αὐτομάτως, διὰ τῆς ἀποχωρήσεως τῆς οἰκοδεσποίνης, καταλιπούσης ἡμᾶς, ὅπως μεταβῆ παρὰ τῷ Προέδρῳ τῆς Βασιλικῆς Ἀκαδημίας.

Ἐμεινα μόνος μετὰ τῆς νεάνιδος.

Ἡ εὐκαιρία αὕτη, ἦν τοσοῦτον ἐνθέρμως ἐπόθουν, καὶ μετὰ τοσαύτης ἀγωνίας προσεδόκων, ἀντὶ νὰ μὲ πληρώσῃ εὐδαιμονίας καὶ θάρρους, ἐξ ἐναντίας ἐξήγειρεν ἐν τῇ ψυχῇ μου ἰσχυρόν τι αἶσθημα ἀνησυχίας καὶ δέους. Καὶ τὸ τοιοῦτον παράδοξον αἶσθημα ἐπὶ τοσοῦτον

μ' ἐκυρίευσεν, ὥστε ἡρξάμην εὐχόμενος τὴν ταχεῖαν ἐπάνοδον τῆς οἰκοδεσποίνης.

Ἦγνούον πῶς νὰ προσενεχθῶ ἀπέναντι τῆς ὑπερόχου ἐκείνης καλλιτέχνης. Ἐδειλίω ν' ἀνοίξω τὰ χεῖλη μου, φοβούμενος μὴ ἀλλόκοτοι ἦχοι, καὶ παραδόξα ἔπη διαφύγωσιν ἐκ τοῦ ἔρκους τούτων. Καὶ δὲν ἐτόλμων νὰ ποιήσω προκατάρξιν συνδιαλέξεως, δειμαίνων μὴ ἐν ἐκάστη λέξει μου περιέχεται καὶ μία ἀνοησία.

Ἐκείνη ἐνόησε τὴν ἀγωνιώδη στενοχωρίαν ἐν ἣ διετέλουν, καὶ ἀνέλαβεν εὐμενῶς νὰ μ' ἐξαγάγῃ ταύτης.

— Καθήσατε, μοὶ εἶπε μετὰ ἡρέμου ἐνθαρρυντικῆς φωνῆς, ριπτομένη ἐπὶ τινος ἐδωλίου, καὶ δεικνύουσά μοι παρακειμένην τινα ἔδραν.

Κατέλαβον ἐν σιγῇ, τὴν ὑποδειχθεῖσαν θέσιν.

Ἀνάπαυλά τις ἐπηκολούθησε, καθ' ἣν ἐγὼ μὲν κατένευον τοὺς ὀφθαλμούς, ἡ δὲ νεᾶνις προσήλου ἐπ' ἐμοῦ ἐταστικὸν τὸ βλέμμα.

— Ἀγαπᾶτε τὴν ζωγραφικὴν, ἀνέλαβεν αὕτη, διακόπτουσα τὴν σιγὴν ἐν ἣ διετελοῦμεν.

— ὦ! Καθ' ὑπερβολὴν, ἀπήντησα, ὑπεγείρων μικρὸν τοὺς ὀφθαλμούς.

— Καὶ ἐνασχολεῖσθε εἰς αὐτήν;

— Ἐνασχολοῦμαι... ἀλλὰ.. δὲν δύναμαι νὰ παραγάγω τι. Οὐδὲ νὰ σχεδιάσω κἂν δύναμαι... Ἀρκοῦμαι, θαυμάζων τ' ἀριστουργήματα τῶν ἄλλων... ἰδίως τῶν ἀρχαίων περιφήμων διδασκάλων.

— Ἐν τούτοις δὲν ἀδιαφορεῖτε καὶ εἰς τὴν ἀνέλιξιν τῆς νεωτέρας τέχνης. Σᾶς εἶδον προχθές, ἐὰν δὲν ἀπατώμαι, ἐν τῇ Βασιλικῇ Ἀκαδημίᾳ.

— Ναί, εἶπον ἀναλαμβάνων θάρρος, καὶ ἐκφέρων τοὺς λόγους μου μετὰ τινος περιπαθείας. Ἦμην τόσον εὐδαίμων τὴν ἡμέραν ἐκείνην!..

— Ἀληθῶς; ἐπήνεγκεν ἡ νεᾶνις μετὰ μικροῦ χαρίεντος γέλωτος, δεκαπλασιασάντος τὸ ἀναγεννώμενον θάρρος μου. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἠύχαριστήθην πολὺ.

Οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου μου ὑπέστησαν ἀπότομον συστροφὴν, ἐμφαίνουσιν δυσαρέσκειαν ἅμα καὶ ὀδύνην.

— Καὶ εἶχον δίκαιον, ἐξηκολούθησε μειδιῶσα ἡ δεσποινὶς Κάμερων. Εἶχον σπουδαιστάτους λόγους, ὅπως διατελῶ δυσηρεστημένη... κατ' ἐμαυτῆς.

— Καθ' ὑμῶν αὐτῶν;

— Βεβαίως. Δὲν ἐνθυμεῖσθε τὸν παράφορον μονόλογον, ὅστις μοὶ δι-

εξέφυγεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς γλυπτικῆς, ὅτε ἐνόμιζον ὅτι ἤμην μόνη, ἐν ᾧ ὑμεῖς συνεσπειρωμένοι ἐν τινι παραβύστῳ γωνίᾳ, κατεσκοπεύετε...

— "ὦ!... ἐξήνεγκον μετὰ τινος ἀγανακτήσεως.

— "Ἄς εἶναι! εἶπεν ἡ νεᾶνις μὲ τὸν μικρὸν γέλωτά της, ἀνακαλῶ τὴν λέξιν. "Ἦθελον νὰ εἶπω ὅτι παρηκολουθῆτε τὰ διαβήματά μου... Δηλαδή μ' ἐβλέπετε καὶ μὲ ἤκούετε χωρὶς ἐγὼ νὰ γνωρίζω... Δηλαδή, ἔτυχε νὰ μὲ βλέπητε καὶ νὰ μὲ ἀκούητε, χωρὶς νὰ γνωρίζητε, ὅτι ἐγὼ δὲν ἐγνωρίζον τοῦτο... Σὰς ἀρέσκει ἡ τελευταία αὕτη περίφρασίς μου;..

— Λαμπρά, ἱκανοποιητικὴ, καὶ χαρακτηρηστικωτάτη, ἀπήντησα, αἰσθανόμενος ἅπαντα τὸν παγετὸν τοῦ δέους, ὅπερ μὲ κατεῖχε μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀναλυόμενον ὑπὸ τῆς θερμότητος τῆς θυμηδίας ἐκείνης.

— Λοιπὸν, ἐνθυμεῖσθε τὸν μονόλογον ἐκείνον ;

— Βεβαίως.

— Περιεῖχε πολλὰς, λίαν τραχείας καὶ προσβλητικὰς, καίτοι ἀληθεῖς, καθ' ἐνὸς ἐγκρίτου καλλιτέχνου, φράσεις. Δὲν ἐπεθύμουν νὰ περιέλθωσιν εἰς ξένα ὧτα αἱ φράσεις αὗται. Ἐν πρώτοις, ἀντέκειντο πρὸς τοὺς κανόνας τῆς πρὸς τοὺς συναδέλφους ἀβρότητος. Ἐπειτα . . . θὰ ἠδύνατο νὰ προέλθῃ ἐκ τούτων, καὶ ἀγωγὴ τις περὶ συκοφαντίας, καὶ δίκῃ σκανδαλώδῃς, ἣτις ὅπωςδὴποτε καὶ ἂν ἀπέβαινε, δὲν θὰ ἦτο πολὺ εὐχάριστος δι' ἐμέ.

— "Ὅσον τὸ κατ' ἐμέ. . . εἶπον, ἀνεγείρων τὴν κεφαλὴν, μετὰ δραματικοτάτης ἐκφράσεως ἀξιοπρεπείας καὶ ὑπερηφανείας.

— Εἶναι περιττὰ αἱ διαβεβαιώσεις, διέκοψε μειδιῶσα ἡ δεσποινὶς Κάμερων. Ἐχω ἄκραν πεποιθήσιν ἐφ' ὑμῶν.

Ζ'

Οὕτω τεθεισῶν τῶν βάσεων τῆς μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς περικαλλοῦς καλλιτέχνης φιλίας, ὁ διάλογος ἤρξατο πλέον περιστρεφόμενος ἐλευθέρως καὶ ζωηρῶς, ἐπὶ διαφόρων ἀντικειμένων, ἐχόντων κατὰ τὸ πλεῖστον καλλιτεχνικὸν χαρακτήρα. Ἐπὶ μακρὸν χρόνον ὁ διάλογος οὕτως εἶχε μᾶλλον τὸν χαρακτήρα διδαχῆς, καθότι ἡ νεᾶνις μετὰ γλυκείας, ἠρέμου καὶ κατακτητικῆς εὐγλωττίας, ἐξετύλισεν ἀβιάστως καὶ μετὰ θελκτικωτάτης χάριτος ἅπαντας τοὺς λαμπροὺς θησαυροὺς τῶν εὐρειῶν αὐτῆς καλλιτεχνικῶν γνώσεων, ἐν ᾧ ἐγὼ, ἐν ἡδείᾳ ἐκστάσει διατελῶν, καὶ περιπλανῶν ἀπολαυστικῶς τὸ βλέμμα μου ἐπὶ τῆς ζωηρᾶς, ἐνθουσιώδους μορφῆς της, ἀπῆλαυον ἀπλήστως τοῦ ἀρρήτου γοήτρου, ὅπερ ἐξεπέμπετο ἐκ τῶν ῥοδαλῶν ἀεικινήτων ἐκείνων χιελῶν.

Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ἦλθε καὶ ἡ σειρά μου. Ἡ νεᾶνις ποιουμένη ἱστορικὴν τινα ἀναδρομὴν περὶ τῆς καλλιτεχνίας, ἐξίκετο μέχρι τῶν ἀθανάτων χρόνων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Ἡ εὐκαιρία αὕτη μοὶ ἐφάνη καταλληλοτάτη, ὅπως παύσω πλέον παίζων τὸ ἥμιστα πνευματῶδες μέρος τοῦ βωθοῦ ἀκρατοῦ, καὶ αἰσθανόμενος λίαν στερρόν ὑπὸ τοῦ πόδα μου τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὗ μὲ εἵλκυσε ἡ καλλιτέχνις, ἠρξάμην μετ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ ὑπερηφανείας ἐκφέρων τὰς περὶ τὸν ἀρχαῖον ἑλληνικὸν κόσμον γνώσεις μου.

Ἡ νεᾶνις καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ὁμιλίας μου ταύτης μὲ παρητήρει μετὰ τινος ἐκπλήξεως, μεμιγμένης μετὰ προφανοῦς ἐνδιαφέροντος. Αἱ γνώσεις, ἅς ἐξέφερον, τοσοῦτον εὐχερῶς καὶ τοσοῦτον δαψιλῶς, καὶ αἴτινες, φυσικῶς, διὰ πάντα Ἑλληνα σπουδαστὴν, ἀποτελοῦσι μέρος τῆς στοιχειώδους καὶ ἀπαραιτήτου παιδείσεως, ἐμφαίνουσι ἐν Ἀγγλίᾳ, ὡς καὶ ἐν ἄλλαις πεπολιτισμέναις χώραις, τὸν ἐπιμόνωσ ἀσχολούμενον εἰς κλασικὰς καὶ ὑψηλὰς μελέτας. Ἐὰν Ἑλληνας τις ἐξέμαθε τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος του, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς τελέσας μέγα φιλολογικὸν ἄθλον. Ἄλλ' ἐὰν τις Ἀγγλος ὁμιλῆ ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ὑπολαμβάνεται καὶ δικαίως, ὡς ἀνήκων εἰς τὰς λογιωτέρας καὶ πολυμαθεστέρας τάξεις. Καὶ διὰ τοῦτο ἡ μετ' ἐμοῦ συνδιαλεγομένη περιεκάλλης Ἀγγλίσ, μὴ λαμβάνουσα ὑπ' ὄψει τὴν ἐθνικότητά μου, ἐφαίνετο ἐκπλησσομένη ἐκ τῶν ἑλληνικῶν γνώσεων, ἅς πρὸ αὐτῆς ἐξετύλισσον.

Ἡ περίστασις αὕτη μὲ ἀνύψωσε καθ' ὑπερβολὴν ἐν τῷ πνεύματι αὐτῆς. Τοῦτο ἐξεδηλοῦτο καταφανῶς ἐκ τῆς μεταβολῆς τῶν πρὸς ἐμὲ τρόπων τῆς. Τὸ προστατευτικὸν ἦθος, καὶ τὸ συγκαταβατικὸν μειδίημα ἐξέλιπον ἐκ τῆς φυσιογνωμίας τῆς, μετ' ἐμβριθείας δὲ καὶ σοβαρότητος μὲ προσέβλεπε πλέον, ὁμιλοῦντα περὶ Ἀπελλοῦ καὶ Παρασίου, περὶ Φειδίου, Πραξιτέλους, Παιωνίου, Ἰκτινίου, περὶ Ἀκροπόλεως καὶ Ὀλυμπίων, καὶ τῶν τοιούτων θεμάτων, ἅτινα εἶναι οἰκειότατα καὶ εἰς τὸν χαυνότατον τῶν μαθητῶν τῶν Ἑλληνικῶν Γυμνασίων.

Μετὰ τινα χρόνον ἡ νεᾶνις ἔσρτεψε τὸν διάλογον καὶ αὖθις ἐπὶ τῶν νεωτέρων χρόνων. Καὶ ὠχυρώθην ἐγὼ τότε ἐν τῇ σιγῇ, ἐν ᾗ ἐκείνη ἀνέλαβε τὴν γοητευτικὴν εὐγλωττίαν τῆς.

Αἶφνης ἐν ᾗ ὠμίλει περὶ τῶν διαφόρων Πινακοθηκῶν, διέκοψεν ἀποτόμως τὸν ροῦν τῶν λόγων τῆς, καὶ ἀποτεينوμένη ζωηρῶς πρὸς με:

— Ἐπεσκέφθητε τὴν Πινακοθήκην τοῦ Ἀμιλτων; ἠρώτησεν.

— Ὁχι!... ἀπήντησα. Πῶς ἠδυνάμην !..

— 'Α! ἔχετε δίκαιον. Δὲν γνωρίζετε τὸν Δοῦκα. 'Αλλ' ἰδοὺ μία λαμπρὰ εὐκαιρία διὰ νὰ ἴδῃτε τὴν θαυμασίαν συλλογὴν του. Θὰ μεταβῶμεν ὁμοῦ.

— Παρὰ τῷ 'Αμιλτων ;

— Βεβαίως. 'Αληθῶς ὁ Δοῦξ δὲν εὐρίσκεται τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐν Λονδίῳ. Διαμένει ἐν τῇ ἐξοχῇ του. 'Αλλ' ἐγὼ δύναμαι νὰ ἐπισκέπτωμαι τὴν Πινακοθήκην του. Βλέπετε ἔχομεν καὶ ἡμεῖς μερικὰ προνόμια.

Τὸ βλέμμα μου προσηλοῦτο ἤδη πλήρες βαθυτάτου θαυμασμοῦ ἐπὶ τῆς νεαρᾶς ἐκείνης καλλιτέχνιδος, πρὸ τῆς ὁποίας κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἠδύναντο ν' ἀναπετασθῶσιν αἱ πύλαι Δουκικῶν ἀνακτόρων.

— Αὔριον θὰ μεταβῶ ἐκεῖ, ἐξηκολούθησεν ἡ νεᾶνις, καὶ θὰ σὰς παραλάβω μετ' ἐμοῦ, ἐὰν θέλητε. "Ερχεσθε ; . . .

— Οἶα εὐδαιμονία ! ἐπεφώνησα εὐφροσύνως ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως.

— Αὔριον, τὴν ἑνδεκάτην τῆς πρωίας. Νὰ μὲ ἀναμένητε.

— Πῶς ; εἶπον μετ' ἐκπλήξεως. Νομίζω... ὅτι ἐγὼ ὀφείλω . . . νὰ διέλθω...

— Θὰ μὲ ἀναμένητε, ἐπανελάβην ἐκείνη μετ' αὐστηρότητος. Ποία εἶναι ἡ διεύθυνσίς σας ;

'Ενεχείρησα αὐτῇ εὐλαβῶς τὸ ἐπισκεπτήριόν μου.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Πατρίκιος μοὶ ἀπέστειλλεν ἕκ τινος ἄκρας τῆς αἰθούσης ἐμφαντικόν τι νεῦμα. Μὲ προσεκάλει ὅπως ἀπέλθωμεν.

'Απεχαιρέτησα τὴν παράδοξον καλλιτέχνίδα, εὐχαριστήσας αὐτὴν διὰ τὴν λαμπρὰν πρόσκλησίν της, καὶ ὑποσχεθεὶς, ὅπως ἀναμένω αὐτὴν τὴν ἐπαύριον κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ὥραν, διηυθύνθη παρὰ τῷ φίλῳ μου.

— 'Εξάισια ! μοὶ εἶπεν οὗτος ἅμα ἐπλησίασα. Κατέστης τρομερός ! Νὰ κατορθώσης ν' ἀπασχολήσης δύο ὀλοκλήρους ὥρας τὴν 'Εβελίαν Κάμερων !... Διήγειρας τὴν περιέργειαν καὶ τὸν φθόνον τῶν καλλιτεχνῶν. "Ολοι σχεδὸν μὲ ἠρώτων περὶ σοῦ.

Διηυθύνθημεν πρὸς τὴν θύραν, παρὰ τὴν ὁποίαν ἴστατο διαλεγομένη μετὰ τινων προσκεκλημένων ἢ οἰκοδέσποινα.

"Αμα ἰδοῦσα ἡμᾶς ἐτοιμοὺς πρὸς ἀναχώρησιν, προσέδραμεν ὅπως μᾶς τείνη τὴν χεῖρα.

— Βλέπω, εἶπεν ἀποτεινομένη πρὸς με μετὰ τοῦ αἰωνίου μειδιάματος της, ὅτι αἱ μετὰ τῆς δεσποινίδος Κάμερων σχέσεις σας, εἶναι λίαν φιλικαί... Χαίρω πολὺ . . . 'Αλλὰ.. προσοχή !.. Εἶναι λίαν ιδιόρρυθμος

γυνή... Ἐπειτα . . . εὐτυχῶς... δὲν ἀνήκεις εἰς τὴν τάξιν τῶν ὄντων, ἅτινα διὰ πάσης θυσίας προστατεύει.

— Εὐτυχῶς ; Ἐπανάλαβον μετ' ἐκπλήξεως.

— Βεβαίως ! ἀνεφώνησε μετὰ πονηροῦ γέλωτος ἡ κ. Μάκ-Πέρσων. Τίς Ἄγνοεῖτε ὅτι ἡ δεσποινὶς Κάμερων, εἶναι μέλος, τὸ φανατικώτερον μάλιστα, τῆς ἐπὶ τῆς προστασίας τῶν ζῶων ἐπιτροπῆς;

— Ἄ ! . . . Ναι ! . . . εἶχον ἀκούσει ! . . . εἶπον, κατανοήσας τὸ πνεῦμα τῶν παραδόξων λόγων τῆς καὶ καταλαμβανόμενος ἐπίσης ὑπὸ τῆς αὐτῆς ζωηρᾶς εὐθυμίας.

Ἡὐχαριστήσαμεν τὴν ἐξαιρέτον οἰκοδέσποιναν διὰ τὴν λαμπρὰν ἐσπέραν, ἣν διήλθομεν παρ' αὐτῆς, καὶ ἐξήλθομεν.

Ὁ Πατρίκιος καταπεπονημένος ὢν, εἰσῆλθεν ἐντὸς ὀχλήματος, καὶ ἀφοῦ μάτην προσεπάθησε νὰ μὲ παραλάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ, διηυθύνθη μόνος πρὸς τὴν ὁδὸν Μόσχας.

Ἐγὼ διατελῶν ἐν σφοδρᾷ συγκινήσει ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων σφοδρῶν ἐντυπώσεων τῆς ἐσπέρας, δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐπανέλθω ταχέως οἴκαδε, ἔνθα ἤμην βεβαιότατος, ὅτι δὲν θὰ κατώρθουν εὐχερῶς νὰ ὑπνώσω.

Περιεπλανήθην λοιπὸν ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν ἐν τῷ Χαῦδ Πάρκ, διήλθον εἶτα τὸ Πικκαδύλλυ, καὶ κατέληξα εἰς τὸ Κριτήριον εἰς οὗ τὴν πολυτελεῖ καὶ πλήρη ἀπλέτου αἴγλης αἴθουσαν, ἐκένωσα κύπελλά τινα Γρόγ, καὶ κατηνάλωσα ἐν βρεμβῶδει χαυνότητι ζεῦγος ὥρων.

Μετὰ τοῦτο ἐπανήλθον εἰς τὴν οἰκίαν, ἀνέγνωσα ἐπὶ τινα χρόνον, ἐβυθίσθην εἶτα εἰς ἡδεῖς διαλογισμοὺς ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τῆς ἐπαύριον καὶ τέλος κατελήφθην ὑπὸ τοῦ ὕπνου.

Η'

Τὴν πρώτην ἐξηγέρθην εἰς λίαν προκεχωρημένην ὥραν. Μόλις ἔλαβον καιρὸν, ἵνα ἐνδυθῶ καὶ προγευματίσω. Ἡ ἐνδεκάτη ἐσήμανε καὶ τὸ ὄχημα τῆς δεσποινίδος Κάμερων ἀνεφάνη ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς ὁδοῦ.

— Θαυμασία ἀκρίβεια ! ἔλεγον κατ' ἑμαυτὸν ἐξερχόμενος. Ἄλλὰ ποία ἰδιοτροπία !.. Νὰ ἔρχηται αὕτη ὅπως μὲ παραλάβῃ !..

— Λαμπρὰ πρώτη ! μοι ἐφώνησεν εὐθύμως ἡ δεσποινὶς Κάμερων ἀπὸ τῆς ἀμάξης, εἰς ἣν ἔσπευσα, ἄνευ πολλῶν διατυπώσεων νὰ εἰσέλθω. Θὰ ἔχωμεν ἄφθονον φῶς, ἵνα θαυμάσωμεν τὰς εἰκόνας. Θὰ ἴδῃτε ἐκεῖ Ῥαφαήλ, Τιτιαρούς, Λεονάρδου Δαβίρτση, Τιρτορέτους, Μουρίλλους, Ρούβερς, Ρεμβράνδ, Βάρ-Δάυκ . . .

Καί μοι ἀπρηίθμησεν ἅπασαν τὴν μακρὰν σειρὰν τῶν μεγάλων Ἴταλῶν, Ἰσπανῶν καὶ Φλαμανδῶν ζωγράφων.

Ἐν τῷ μεταξύ τὸ ὄχημα ἐκυλίετο ταχέως ἐπὶ τῆς ἀσφαλτοστρώτου ἐπιφανείας τῶν ὁδῶν ἅς διηρχόμεθα.

Αἴφνης ἐν ᾧ ἐκάμπτομεν τὴν γωνίαν μιᾶς τῶν ὁδῶν τούτων καὶ εἰσηλαύνομεν ἐν ἐτέρᾳ, ἡ νεᾶνις ἔρρηξε κραυγὴν πλήρη ἀγανακτήσεως καὶ ἄλγους.

— Ἀμαξηλάτα! Ἀμαξηλάτα! ἐφώνησε ζωηρῶς καὶ ἀνυπομόνως, εἶτα. Στάσου! Ἀμέσως! Ἀμέσως!

Τὸ ὄχημα ἔστη.

Καταπεπληγμένοι ἐκ τῆς παραδόξου καὶ ἀκατανοήτου διαγωγῆς τῆς συνοδοῦ μου, ἔρριψα τὸ βλέμμα μου πρὸς τὰ ἔξω, πειρώμενος ν' ἀνακαλύψω τὴν αἰτίαν τῆς ἐξάψεως ταύτης.

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐν ἣ εὕρισκόμεθα, εἰς μικρὰν ἀφ' ἡμῶν ἀπόστασιν, ἔκειτο ἐκτάδην ἵππος τις, σφαδάζων, καὶ ἀγωνιῶν, ὅπως ἀποσεῖση τὸ πιέζον αὐτὸν ὑπέρμετρον βᾶρος μιᾶς φορτηγοῦ ἀμάξης, καὶ ἀνεγερθῆ.

Περὶ αὐτὸν τρεῖς ἢ τέσσαρες ἄνδρες, ἀνήκοντες εἰς τὰ κατώτατα τῆς κοινωνίας στρώματα, ἔχοντες εἰδεχθεστάτην φυσιογνωμίαν καὶ ἀθλητικώτατον σῶμα, προσεπάθουν, ὑπεγείροντες τὸ βᾶρος, ἀλλὰ καὶ καταφέροντες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ τινα πλήγματα ἐπὶ τοῦ ἐξηνητημένου ἵππου, ν' ἀνεγείρῳσιν αὐτόν.

— Ἀθλιοί! ἐκραύγασεν ἡ καλλιτέχνης ἀπὸ τῆς ἀμάξης. Βάρβαροί! Κακοῦργοί! Τέρατα! Δὲν ἔχετε καρδίαν; Δὲν λυπεῖσθε τὸ ἀτυχὲς ζῶν!..

Ἄλλ' αἱ παράφοροι αὐταὶ κραυγαί, ἀντὶ νὰ πραύνωσι τὴν βιαϊότητα τῶν ἀποτροπαίων ἐκείνων χειρωνάκτων, ἀπ' ἐναντίας ἐξήγειρον καὶ ἐπέτεινον πλειότερον αὐτήν. Τὰ πλήγματα κατεφέροντο ἤδη συχνότερα καὶ σφοδρότερα ἐπὶ τῶν καθιδρῶν καὶ ἀχνίζουσῶν πλευρῶν τοῦ ἵππου, οἱ δὲ ἀκατέργαστοι τύρανοι τοῦ ταλαιπώρου ζώου, ἤρξαντο δεικνύοντες ἐπιθετικὰς διαθέσεις καὶ καθ' ἡμῶν.

Ἡ νεᾶνις καταστᾶσα ἐμμανὴς ἐκ τῆς παραφορᾶς, ἐπειράθη νὰ ἐξορμήσῃ τῆς ἀμάξης, ἀλλὰ συνεκρατήθη ὑπ' ἐμοῦ.

— Πρέπει νὰ κατέλθωμεν! ἐκραύγασε μετ' ἐπιτεινομένης ὀργῆς. Πρέπει νὰ τιμωρήσωμεν τοὺς ἀθλίους ἐκείνους κακοῦργους.

— Νὰ τοὺς τιμωρήσωμεν! Ἐξήνεγκα μετ' ἐκπλήξεως, προσβλέπων τὰς ἀπειλητικὰς μορφάς, καὶ τοὺς ὀγκώδεις μυῶνας τῶν χειρωνάκτων. Ἄλλὰ δὲν δυνάμεθα.

Ἡ νεάνις μοὶ ἔρριψε κεραυνοβόλον βλέμμα, πλήρες ὑπερτάτης ἀγα-
νακτήσεως.

— Δὲν δυνάμεθα !.. Δὲν δύνασαι, εἰπέ κάλλιον !.. Δειλιᾶς !.. Θὰ
κατέλθης ;.. Ναί, ἢ ὄχι ;...

Ἡ θέσις μου κατέστη δεινοτάτη. Ἐὰν δὲν ἐνέδιδον εἰς τὰ κελεύσμα-
τα τῆς συνοδοῦ μου, θὰ ἐθεωρούμην ὡς δειλός. Ἄλλ' ἐὰν ὑπείκων εἰς
τὴν παράφρονα αὐτῆς διαταγὴν, θὰ ὑφιστάμην τὸν ἔσχατον τῶν ἐξευ-
τελισμῶν. Διὰ τὸν κίνδυνον τῆς ζωῆς δὲν μ' ἔμελλεν ἐπὶ τέλους καθ'
ὑπερβολὴν. Ἄλλ' ὅταν ἐφανατζόμην ἐμαυτὸν ἐξορμοῦντα μεθ' ἵπποτι-
κωτάτου ἠρωϊσμοῦ ἐκ τῆς ἀμάξης, ὅπως ἱκανοποιήσω τὰς εὐσπλάγγχους
διαθέσεις τῆς νεάνιδος, καὶ εἶτα ἐν μιᾷ στιγμῇ, ὑφιστάμενον ῥαγδαίαν
βροχὴν γενναίων γρονθοκοπημάτων ἐκ μέρους τῶν τρομερῶν ἀντιπάλων
μου, καὶ κυλιόμενον οἰκτρῶς καὶ ἐλεεινῶς, ἐν τῇ κόνει καὶ πρὸ τῶν
ποδῶν τῆς κυρίας τῶν λογισμῶν μου, τότε ἐσχημάτιζον τὴν ἀκρά-
δαντον ἀπόφασιν τοῦ νὰ προτιμήσω νὰ διακινδυνεύσω τὰ πάντα μᾶλ-
λον ἢ νὰ ὑποστῶ τὴν τοσοῦτον φρικαλέας συνεπειᾶς δυναμένην νὰ ἔχη
ἀπαισίαν ἐκείνην διαταγὴν.

— Λοιπὸν δὲν θὰ μὲ ἀκολουθήσης; ἐκράυγασεν ἡ καλλιτέχνις κα-
θισταμένη ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον παράφορος.

— Δὲν πρέπει νὰ κινδυνεύσωμεν, ἄνευ ἐλπίδος ἀποτελέσματος, εἴ-
πον πειρώμενος νὰ συγκρατήσω αὐτήν.

— Ἄ! λοιπὸν, εἶσαι ἀναίσθητος !.. Εἶσαι δειλός !.. ἐφώνησεν ἐ-
κείνη, φρυάττουσα ἐκ μανίας.

Καὶ ἀποσπασθεῖσα διὰ βιαίου κινήματος τῶν χειρῶν μου, εὐρέθη δι'
ἐνὸς ἄλματος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἡ θέσις τῶν πραγμάτων μετεβλήθη ἤδη. Δισταγμοὶ καὶ συλλογι-
σμοὶ δὲν ἐπετρέποντο πλέον.

Ἡτοιμάσθην νὰ τὴν ἀκολουθήσω.

— Ἄ ! Ὅχι !.. ἐκράυγασεν ἡ νεάνις ἰδοῦσα τὸ κίνημά μου ! Θὰ
μεινῆς !... Δὲν θέλω νὰ μὲ ἀκολουθήσης !..

Καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην.

— Νὰ ὑπάγῃς τὸν κύριον εἰς τὴν οἰκίαν του ! εἶπε μετὰ τρομερᾶς
γαλήνης. Στάσου !.. Ἴδου ! ἐπήνεγκε βυθίσασα τὴν χειρὰ τῆς ἐντὸς
τοῦ περιστηθίου τῆς καὶ ἐξαγαγοῦσα ἐκεῖθεν τὸ ἐπισκεπτήριόν μου.
36, Ὅδὸς Πόρτσσετερ. Βαιῦσουῶτερ !..

Καὶ ἔρριψε μετὰ μανίας τὸ ἐπισκεπτήριον ἐντὸς τῆς ἀμάξης.

Δὲν ἔλαβον καιρὸν νὰ διαμαρτυρηθῶ ἢ νὰ κατέλθω. Καταπεπληγ-

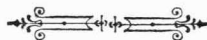
μένος ἐκ τῆς παραδοξοτάτης καὶ αἰφνιδιοτάτης ταύτης σκηνῆς, ἥς τὰ ποικίλα ἐξεργερτικά στάδια τοσοῦτον ὀρμητικῶς διεδέχθησαν ἀλλήλα, ἀπώλεσα πᾶσαν τὴν ἰσχὺν τῆς θελήσεως, καὶ ἄπασαν τὴν δραστηρότητα τῶν δυνάμεων.

Ἄλλως τε ὁ ἀμαξήλατος, ὑπέικων πιστῶς εἰς τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ ἐπιβλητικοτάτην διαταγὴν, εἶχε στρέψει ἀκαριαίως καὶ βιαίως τοὺς ἵππους καὶ μετὰ μεγίστης ὀρμῆς ἤγεν αὐτοὺς πρὸς τὴν ὑποδειχθεῖσαν διεύθυνσιν.

— Διάβολε ! εἶπον μετὰ τινα χρόνον ἀνακτήσας ἐπὶ τέλους ὑπὸ τὴν δροσερὰν ἀτμόσφαιραν τοῦ Χάυδ-Πάρκ, ὅπερ τὴν στιγμὴν ἐκείνην διεσχίζομεν, μέρος τῆς διαυγείας τοῦ πνεύματός μου. Ῥιχάρδος ὁ Γ' ἔδιδεν ἐν βασίλειον, ὅπως εὖρη ἓνα ἵππον. Καὶ ἐγώ, ἐὰν ἠδύναμην νὰ διαθέσω ἐν βασίλειον, θὰ τὸ ἐθυσίαζον σήμερον εὐχαρίστως, ὅπως ἀποφύγω τὴν τοιαύτην συνάντησιν !

[1886]

TIMESON

Ὁ Σεβαστὸς ἡμῶν φίλος καὶ συνεργάτης τῆς *Ποικίλης Στοῆς* κ. Ἀνδρέας Λασκαράτος ἐπεμψεν ἡμῖν διὰ τὸν παρόντα τόμον, τὸν κατωτέρω δημοσιευόμενον μετ' ἀνεκδότου ποιήματος αὐτοῦ εὐφυστάτου *Χαρακτήρα*. Νῦν παρέχεται ἡμῖν ἡ ἀγαθὴ εὐκαιρία, ὅπως ἀναγγεῖλωμεν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον, ὅτι ὁ διαπρεπὴς ποιητὴς προβαίνει εἰς τὴν ἔκδοσιν ὠραίου αὐτοῦ καὶ ἐκτενοῦς ἔργου *Συλλογῆς Χαρακτήρων*.

Ο ΧΑΡΑΧΤΗΡΟΓΡΑΦΟΣ

Ὁ Χαρακτηρογράφος θὰν ἦναι βέβαια γέρος ἄνθρωπος, ὅπου στὴ μακριὰ ζωὴ του εἶδε, ἔπαθε, καὶ ἔμαθε πολλά :

«Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα, καὶ νόον ἔγνων.»

Στὸ ὕστερο δίνει μία μελαγχολικὴ ματιὰ ὀπίσω του, θεωρεῖ τὸ μέγαλο του παρελθόν, τὸ ἀναθεωρεῖ, τὸ σπουδάζει, μαζώνει τὰς ἐντύπώσεις του, τὴν πείρα του τὴν ἀποχτημένη στὴν συγκοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων, καὶ γράφει τὸν ἄνθρωπον ὅποσον τὸν εἶδε στὰς διάφορες ψυχικὰς του κατάστασεις, στὰς διάφορες ἰδιοσυγκρασίας του, στὰς διάφορες κοινωνικὰς του θέσεις.

Δὲν εἶναι βέβαια κάθε γέρος ἄνθρωπος ποῦ ἔμπορεῖ νὰ κάμῃ τοῦτο· ὡς καὶ ὅταν ἀνemiχθῆ πολὺ μὲ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἔπαθε, καὶ ἔμαθε πολλά. Ὁ Χαρακτηρογράφος ἔχει πρὸς τούτοις καὶ μίαν εἰδικότητα διὰ τοῦτο τὸ ἔργον. Ἔτσι, ἀφοῦ στὴν διάρκειαν τῆς ὅλης ζωῆς του